

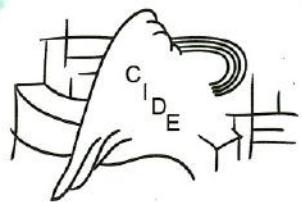

Revista

nº 27

Col·legi CIDE

Curs 08/09

índex

●	Els inicis del CIDE	3
●	Educació Infantil	
●	● EI 3 anys	
●	● Celebram Sant Antoni	5
●	● Sa Ximbomba	8
●	● EI 4 anys	
●	● Els nins i nines de 4 anys i el món Miró.....	10
●	● EI 5 anys	
●	● Els nins de 5 anys als museus.....	13
●	Primària	
●	● 2n de Primària: Excursió a Son Tries	17
●	● 3r de Primària: Visita a l'aquari	18
●	● 4t de Primària	
●	● Visita al mercat de Sa Vileta	19
●	● Excursió a Caubet per celebrar Sant Antoni.....	21
●	● Excursió a "Es Pla des Pouet"	22
●	● 5è de Primària	
●	● Projectes d'anglès	23
●	● Llengua castellana	24
●	● Concurs literari de llengua castellana.....	25
●	● Concurs literari d'anglès.....	31
●	● Concurs literari de llengua catalana. Punts de llibres	36
●	● Proves Cangur	40

índex

● Teatre:	
● Teatre extraescolar d'anglès	41
● Mostra de teatre escolar.....	42
● Música:	
● Escola de violí	45
● Sessions de música i tallers de cor	46
● Gotes per Níger	47
● Festival de primavera	50
● Viatge d'estudis de 2n d'ESO	53
● Caricatures.....	57
● Cicles formatius	
● Instal·lacions elèctriques i automàtiques.....	58
● Gestió administrativa.....	61
● Secció Europea	63

Els inicis del CIDE

És difícil reflectir en poques paraules tota una vida dedicada a l'ensenyança. Podríem començar explicant un petit conte de com el somni d'uns pocs va convertir-se més tard amb el nostre ESTIMAT CIDE.

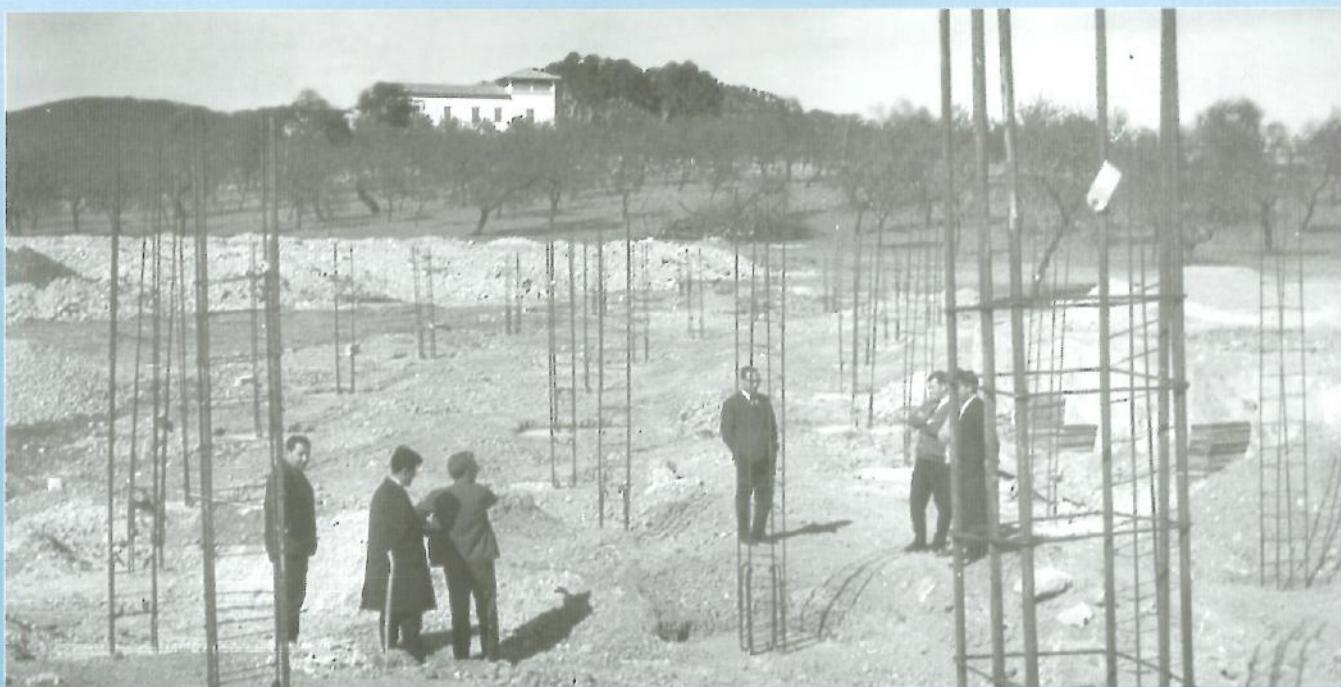
Això era una vegada un senyor que es deia Guillem Estarelles, mestre del col·legi Lluís Vives. Aquesta escola va quedar envoltada a poc a poc pels edificis adjacents i va pensar que estaria bé poder construir un col·legi obert dins la natura; i així va començar tot.

Un jove arquitecte anomenat Rafael Llabrés li oferí deixar-li un solar que tenia i que es deia **Son Xigala**, a canvi, durant trenta anys, els mestres li havien de pagar petites quotes. N'Estarelles va parlar amb els seus companys del col·legi Lluís Vives i els va contar el que havia pensat fer. La seva idea va convèncer un grup de 32 persones, més o manco, que varen deixar la seva feina fixa per dur a terme aquest projecte. A aquest grup de gent, més tard se n'hi afegiren d'altres com en Damià Sastre, Concha Montis ... i entre tots dugueren a terme aquest atrevit somni.

Per poder començar aquesta tasca, aquesta gent havia de formar una cooperativa, la primera de Mallorca, i per fer-ho havien de posar diners de la seva butxaca.

Una vegada fet el primer edifici, el de batxillerat, l'any 1965, s'obrí el col·legi i tingueren un èxit absolut d'alumnes, ja que el nom CENTRE INTERNACIONAL D'EDUCACIÓ era molt atractiu, i a més era el primer col·legi mixt i laic que existia a Mallorca. Va anar tan bé que decidiren ampliar-lo i, gràcies al senyor Jaume Mir, es pogué començar l'edifici gran, ja que ell tenia crèdit per anar als bancs i els mestres del col·legi no. Però els diners encara no eren suficients i gràcies a un pare d'un alumne anomenat Ignacio Zabala, els senyors Guillem i Pep Pla varen anar a Madrid a demanar un crèdit al "**Banco de la construcción**", ja que el Sr. Zabala tenia "bo" i els concediren 15 milions, i amb aquests diners i l'aportació del mestres del col·legi varen poder fer-ho.

Dins aquest grup de 32 persones del Lluís Vives hi havia un jove de 18 anys anomenat Miquel Timoner. Ell va ser un dels qui juntament a Bernat Monterrubio, Pep Pla, Guillem Estarelles, Toni Serra i d'altres que no he anomenant, però no per això són menys importants, es reunien per donar forma a l'ideari del col·legi CIDE.

Foren anys molt difícils econòmicament. Nosaltres a ca nostra hem sentit xerrar de les dificultats que va suposar deixar una feina fixa i aventurar-se a participar en la construcció d'una escola. Això va suposar que el nostre pare hagués de fer classes de repàs durant els mesos d'estiu ja que no cobraven res. Aquestes classes li varen aportar no només diners sinó grans satisfaccions personals com per exemple ajudar als fills de la família del Doctor Sevilla (que sempre l'han estimat i admirat molt), i ara un és oculista i l'altre productor de cinema.

I és que per les teves mans han passat grans alumnes, als quals has ajudat a convertir-se en grans professionals i, sobretot i més important, en grans persones. Ja sigui ensenyant-los coneixements i experiències com dibuixar-los personatges de còmics a la pissarra que anaves canviant cada setmana o vivint el grans triomfs esportius del Cide, com els de l'equip de bàsquet que va jugar a 2ª divisió o les que va aconseguir l'equip de futbol dirigit pel teu germà Biel Timoner, del qual varen sortir grans futbolistes.

Aquest estimat CIDE ha estat la teva segona família i com a totes les famílies hi ha hagut grans moments d'alegries i també d'algunes tristeses, com la pèrdua de grans companys entre ells la del teu cosí Pedro Pericás, entre d'altres.

Són tants d'anys, ets tan estimat pel teus alumnes, i a pesar del teu caràcter també ets apreciat i respectat pel teus companys. Pensem que el més important per una persona es poder fer feina d'allò que li agrada i a més gaudir fent-ho, i tu ho has aconseguit. Fins i tot t'hem sentit a dir que si tornassis a néixer tornaries a ser mestre.

Molts dels teus exalumnes et recorden con a "Timo" o el meu "estimat profe". Per cert, que gràcies a tu el meu germà va poder viatjar dins la cabina del pilot perquè quan el capità va llegir la llista de passatgers i va veure el nom de Miquel Angel Timoner li va anar a demanar si era fill d'en "Miquel Timoner" i després el va convidar a seure devora d'ell mentre li contava un munt d'anècdotes.

Fa poc, una mare d'una alumna teva em va dir "no entenc que els dóna el teu pare als seus alumnes perquè l'estimin tant" i ella mateixa es va contestar "clar és que ell també els estima i això els nins ho noten."

Els teus fills hem après a estimar el CIDE i pots estar ben segur que ho sabrem transmetre als teus néts.

Firmat per Marián, Juana Mari i Miquel Angel Timoner.

CELEBRAM SANT ANTONI.**Educació Infantil (3 anys)**

DURANT LA FESTA TRADICIONAL DE SANT ANTONI, ELS MÉS PETITS VÀREM REALITZAR DIFERENTS ACTIVITATS COM CANTAR, BALLAR, DIBUIXAR I PINTAR DIMONIS I SANT ANTONIS, MENJAR PA AMB SOBRASSADA I BOTIFARRONS, FER CARETES...

I TAMBÉ, VÀREM ANAR D'EXCURSIÓ A SENCELLES.

DESPRÉS D'UNA BONA PASSEJADA, ARRIBÀREM A LA CASETA DE LA BEATA SOR FRANCINAINA CIRER.

JUGAM I CANTAM:

"DIMONI BANYUT

A L'INFERN NO T'HAN VOLGUT

HAS PASSAT PER UN FORAT

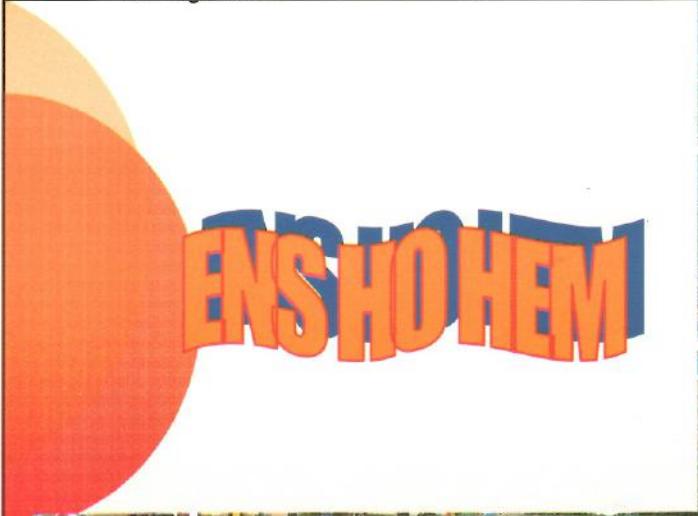
I SES BANYES T'HI HAN QUEDAT"

A LA FI VA ARIBAR L'HORA DE DINAR.

MMMM!!!! QUINS PANETS MÉS BONS!!

JA HEM AGAFAT FORCES! JUGAM AMB EL DIMONI I EL CREMAM AL FOQUERÓ.

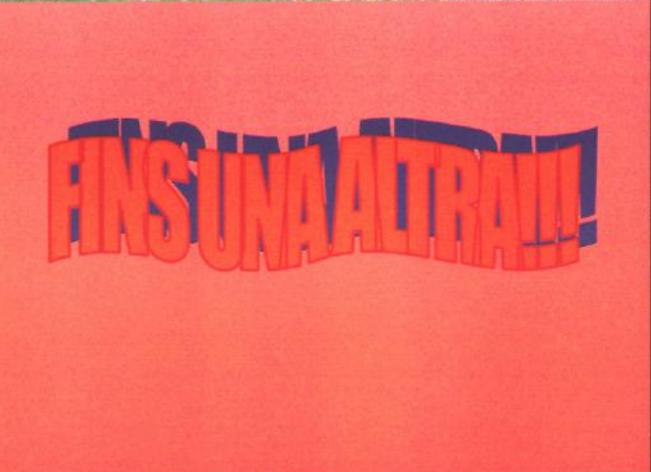
ENS HO HEM

PASSAT

MOLT BÉ!!!

FINS UNA ALTRE!!

Sa ximbomba

Educació Infantil (3 anys)

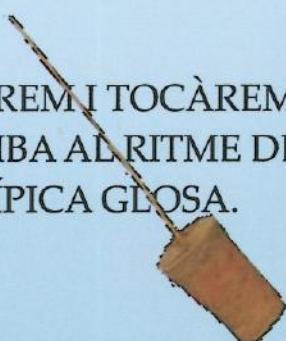
DIA 15 DE GENER, VA VENIR A LA CLASSE ES PADRÍ JOVE D'EN TONI A ENSENYAR-NOS COM ÉS UNA XIMBOMBA, COM SONA, A ESCOLTAR DIFERENTS GLOSES...

VÀREM DESCOBIR QUE PERQUÈ SONÀS NECESSITÀVEM BANYAR-NOS LES MANS AMB AIGUA.

CANTÀREM I TOCÀREM SA XIMBOMBA AL RITME DE LA TÍPICA GLOSA.

SA XIMBOMBA

SA XIMBOMBA JA NO SONA
NI SONA NI SONARÀ,
PERQUÈ TÉ SA PELL DE CA
I SA CANYA QUE NO ÉS BONA.

UN ALTRE DIA,
VAREN VENIR ELS
PARES A LA CLASSE I
ENS AJUDAREN A FER
UNA XIMBOMBA PER A
CADA INFANT. VA SER
MOLT EMOCIONANT
VEURE PARES I FILS
TREBALLAR JUNTS.

ARA FEIM UNA DEMOSTRACIÓ A TOTS ELS PARES DE COM SONA SA
XIMBOMBA QUE HEM FET.

**MOLTES GRÀCIES A TOTS
PER HAVER-NOS AJUDAT A FER REALITAT AQUESTA FEINA
JA QUE SENSE LA VOSTRA COL.LABORACIÓ
NO S'HAGUÈS POGUT DUR A TERME.
MOLTÍSSIMES GRÀCIES.**

ELS NINS I NINES DE 4 ANYS HEM VISITAT L'EL MÓN MIRÓ: LA FUNDACIÓ

QUÈ SABEM D'EN JOAN MIRÓ?

WISDOM: EN JOAN MIRÓ PINTA COSES. LI AGRADA PINTAR.

MARTA R: PINTA AMB PINZELL.

TONI: SÍ. LI ENCANTA PINTAR.

VÍCTOR: A EN J.M. LI AGRADA ES COLOR BLAU.

CLARA: I TAMBÉ ES VERMELL.

DANIEL: EN J.M. PINTA FLUXET A SA SEVA CASA.

LUCAS: LI AGRADA ES COLOR GROC.

JAVIER: LI AGRADA ES BLANC.

WISDOM: NO!!!

ADRIANA: LI AGRADA FER QUADRES.

TONI: FA ART A SA SEVA CASA.

NADIN: QUE, EH, LI AGRADA ES COLOR VERD!

ALEJANDRO: EN J.M. "COGE" UN COLOR I PINTA UN DIBUIX. "EL QUE QUIERA"

LLUCIA: EN JOAN MIRÓ TÉ ROBA PER PINTAR.

MARGALIDA: A ON?

TONI: A SA SEVA HABITACIÓ.

MARGALIDA: A SA SEVA HABITACIÓ?

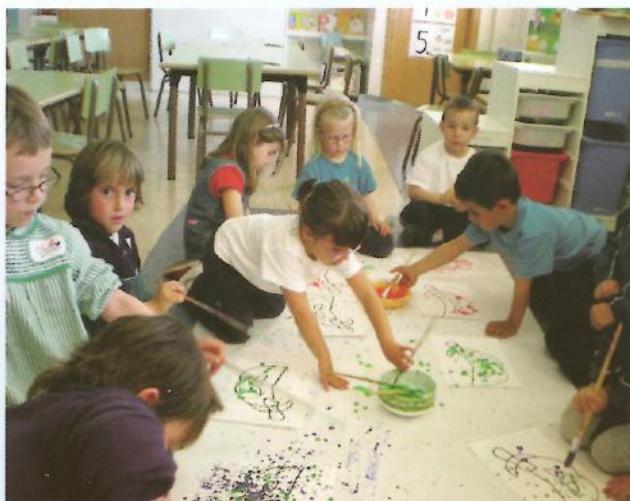
WISDOM: NO! A DALT!

SOFIA P: PENJADA A DALT.

MARGALIDA: A DALT D'ON?

WISDOM: A DALT D'ON PINTA.

MARGALIDA: PERÒ, ON PINTA?

TOTS PENSEN, MIREN NA MARGALIDA, PERÒ, NINGÚ CONTESTA.

MARGALIDA: QUIN MOM TÉ EL LLOC ON PINTA? HI VÀREM ANAR. HO RECORDAU?

TONI: MECÀNIC!!!

MARGALIDA: MECÀNIC?

TONI: NO!!! TALLER! AH!

DAVID: EN TENIA DOS.

WISDOM: S'ALTRE NO L'HEM VIST PERQUÈ SA SENYORA ENS HA DIT QUE NO EL PODÍEM VEURE.

JOAN: EN J.M. PINTA AMB UNA REGADORA.

TONI: EN ES TALLER HI HA ELS COLORS PREFERITS D'EN JOAN.

DAVID: PINTAVA MOLT.

JOAN: PINTA AMB "ESCOBES"

RUBEN: PINTA EN UN PAPER.

MARGALIDA: VÀREM VEURE MOLTES COSES, O NO?

TOTS: SI!

MARGALIDA: A ON VÀREM ANAR?

TONI: AL TALLER D'EN JOAN MIRÓ.

MARGALIDA: MMMMM...?

WISDOM: AL MUSEU D'EN JOAN MIRÓ.

MARGALIDA: MMMMM...?

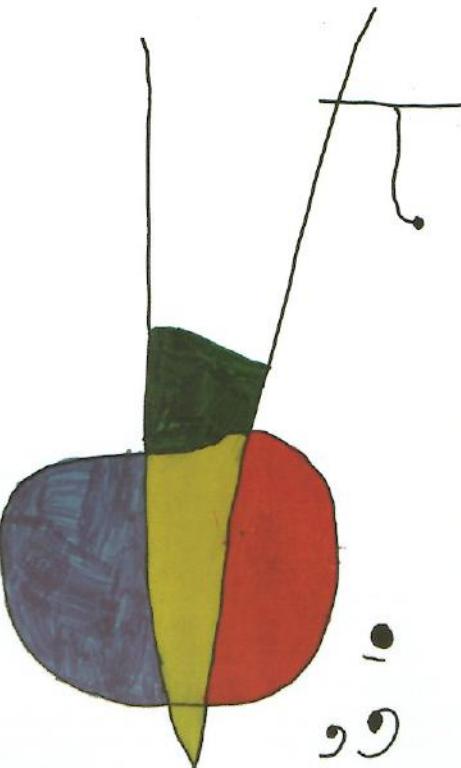
CLARA: EN JOAN MIRÓ I PILAR.

MARGALIDA: A SA FFFF...?

TOTS PENSEN.

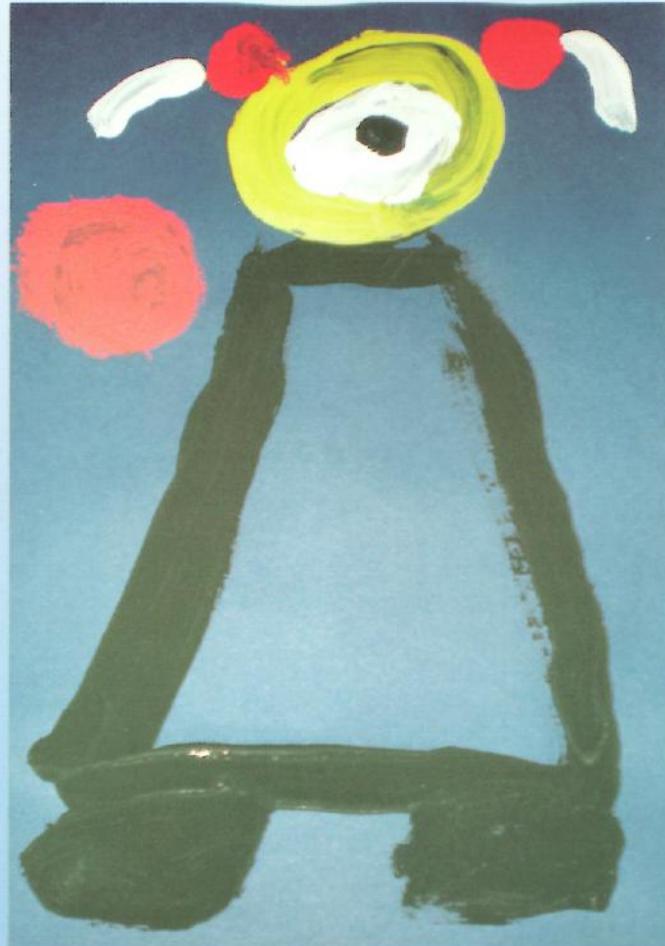
MARGALIDA: A SA FUUUU...?

DAVID: A SA FUNDACIÓ PILAR I JOAN MIRÓ!

**QUÈ VOLEM SABER
D'EN JOAN MIRÓ?**

TONI: COM PINTA?
 LLUCIA: COM PINTA AMB SA REGADORA.
 JOAN: COM FA ELS DIBUIXOS?
 DAVID: XOM PINTA AMB SA GRANERA?
 JUDITH: COM PINTA ESQUITXANT?
 WISDOM: COM PINTA AMB LES MANS?
 SOFIA: COM PINTA AMB ELS PEUS?
 TONI: QUAN VAREN NÉIXER ELS NINS DE NA PILAR?
 SOFIA: COM ES PENGEN ELS QUADRES?
 TONI: COM ERA SA SEVA CASA?
 SOFIA: COM ERA EL SEU TALLER?
 TONI: COM ERA S'ALTRE TALLER?
 ADRIÀ N: ON DORMIA?
 CLARA: QUAN ERA PETIT.
 ADRIANA: QUÈ HI HA A S'ALTRE TALLER?
 WISDOM: COM CUIDA A SA SEVA MARE?
 JUDITH: COM PINTAVA SES PARETS?
 TONI: QUAN VA NÉIXER?
 SOFIA: COM S'EMBRUTAVA SA ROBA DE PINTAR?
 CLARA: COM POSAVA ELS TÍTOLS ALS QUADRES?
 ADRIANA: COM EMBRUTAVA ENTERRA?
 JUDITH: COM EREN ELS SEUS PARES?
 LUCAS: I QUAN ERA GRAN?
 CLARA: QUAN ERA EL SEU CUMPLE?
 TONI: COM VA CONSTRUIR EL SEU TALLER?
 ADRIANA: QUÈ FEIEN ELS SEUS PARES?
 SERGI: COM ERA EL SEU LLIT?

ELS NINS DE 5 ANYS ALS MUSEUS. ES BALUARD

EN ARRIBAR AL
BALUARD VÀREM
PASSEJAR PER
L'EXTERIOR DEL MUSEU
PER VEURE LES
ESCALURES I LES
MURADES.

A L'INTERIOR DEL BALUARD VÀREM VEURE LES OBRES DE DOS ARTISTES MOLT DIFERENTS:

EN JOAN MIRÓ
TAMBÉ VA FER CARTELLS.

N' ANSELM KIEFER
EMPRA TOT TIPUS DE
MATERIAL

PER FER OBRES MOLT GROSSES.

MUSEU D'ART ESPANYOL CONTEMPORÀNI

VÀREM DESCOBRIR QUE AMB MATERIALS I OBJECTES DE L'ENTORN (PAPER, FUSTA, TERRA, FIL FERRO, TELA, FULLES, LLAUNES, RODES...) PODEM CREAR OBRES D'ART.

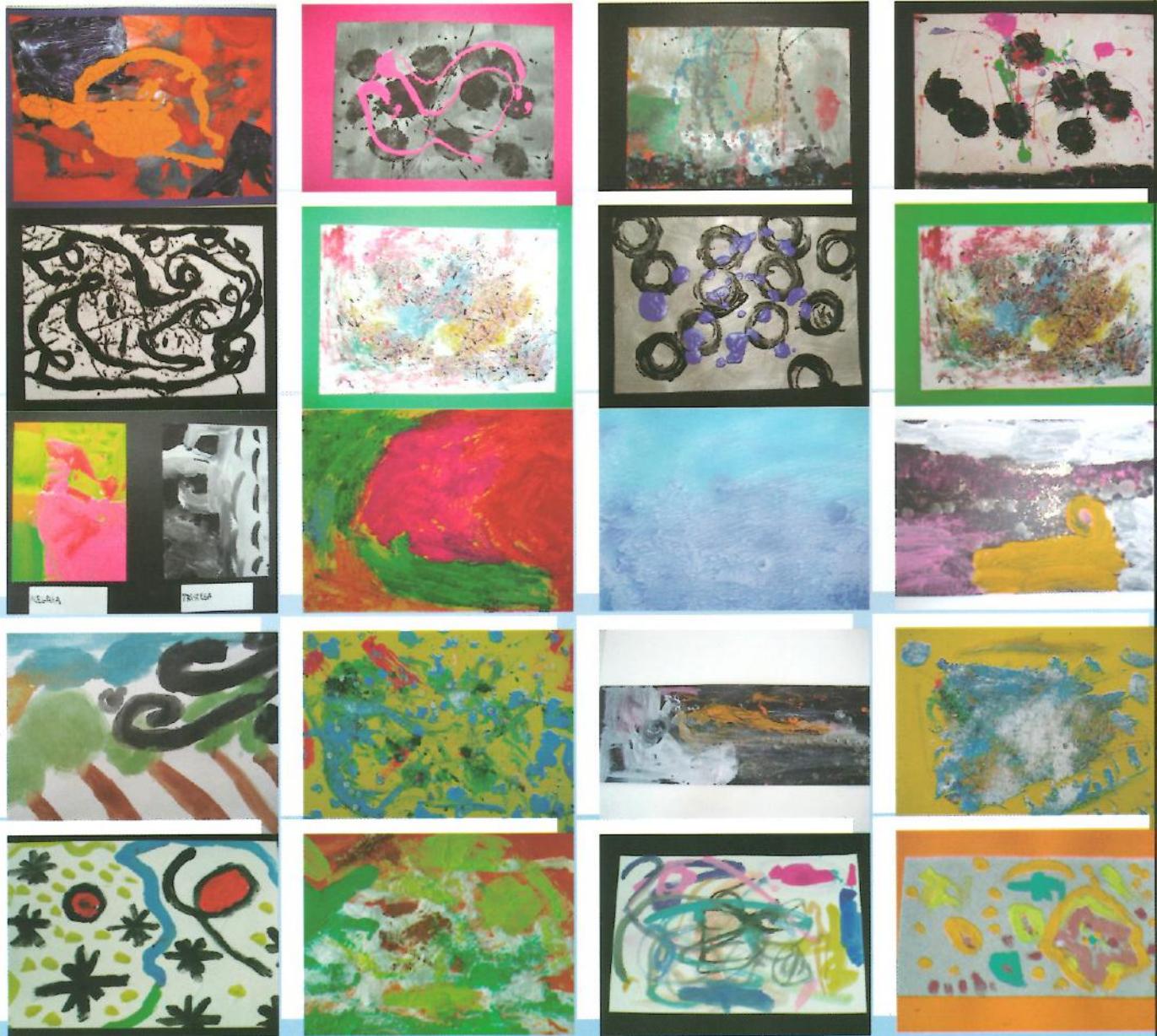
VÀREM FER LES NOSTRES PRÒPIES OBRES EMPRANT NOMÉS MATERIALS COM: SAL, TERRA, ARENA, PLOM I PIMENTÓ.

DESPRÉS DE VEURE TANTES OBRES I CONÈIXER TANTES MANERES DE FER QUADRES, A LES NOSTRES AULES FEIM D'ARTISTES.

AQUÍ TENIU UNA PETITA MOSTRA DELS RESULTATS:

Excursió Son Tries (Espirles)

Excursió Son Tries (Espirles)

2n de Primària

Caminarem entre "mooooolta" vegetació.

Ens divertíem al parc!

Vàrem descobrir el carrer d'algú important...

Escoltam atents.

Abans de dinar trobàrem una font.

Ens preparàvem per dinar...Quina ganà!

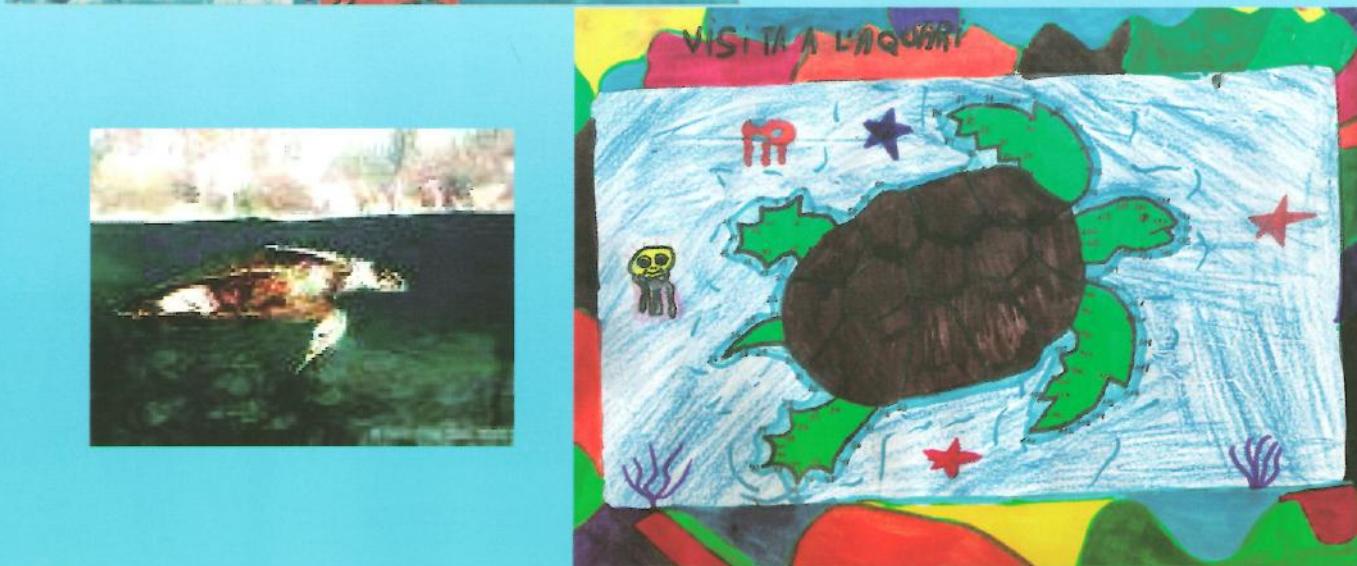
Visita a l'aquari

3r de Primària

VISITA A L'AQUARI

Així varem anar a passar el dia a l'aquarium. vam veure un tauró, llavors a la sala de les meduses ens varem dormir i la Lava C i ja llavors varem sortint moltes coses de les tortugues Un senyor li explicava cent i que recullen molts dànyans platz, més de

Visita al Mercat de Sa Vileta.

4t de primària

Tinc una maduixa
darrere la cuixa.
Gonzalo

Paula Pascual 4tB

He anat a Blata
i he comprat un meló.
Sara

Raquel 4t B

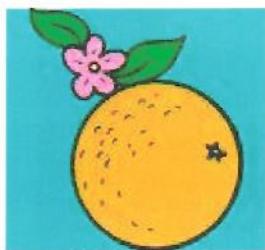
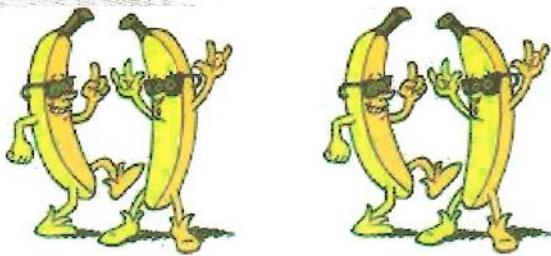

Tinc una goma
que pareix una poma.
Claudia

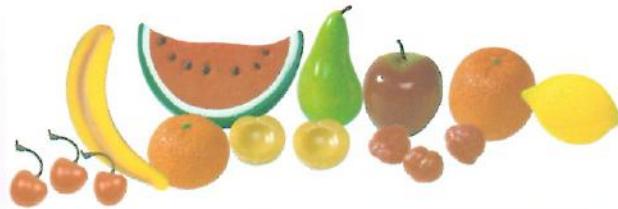

Hem anat al mercat de Sa Vileta

per fer una macedònia

Aquesta menja se'nesta amb una espuma
de color taronja.
Marta

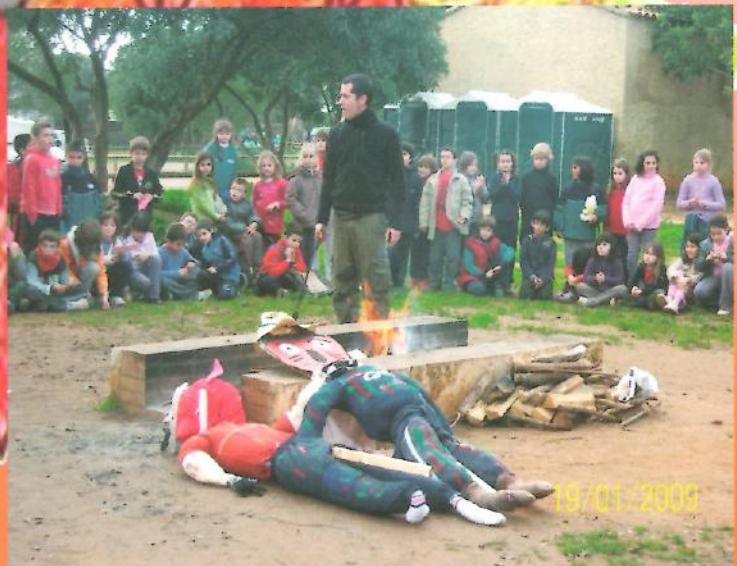
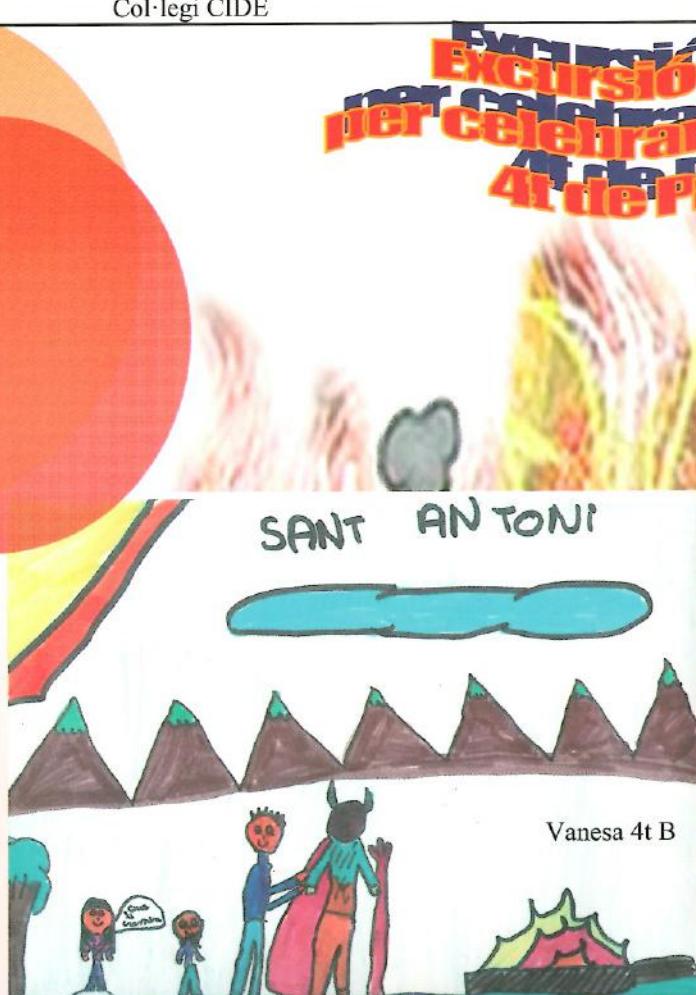

Els astronautes que van a Plutó,
tenen el cap com un meló.

Nuria.

**Excursió a Cauher
per celebrar Sant Antoni.
4t de Primària.**

Excursió a "Es pla des pouet". 4t de Primària.

El dilluns 28 d'abril, els alumnes de 4tB i 4tC de Primària anàrem d'excursió a "Es pla des pouet".

Amb l'autocar de l'escola arribàrem a Vallsdemossa; començàrem a caminar una bona pujada pedregosa fins que varem arribar a un lloc que es diu "La font de sa beurada", on berenàrem.

Després continuàrem pujant fins arribar a "Es pla des pouet". Uns quants varem seguir fins "la cova de s'ermità Guillem"; una cova que pareixia una casa.

Una vegada tots en el pla, dinàrem i jugàrem. Quan va ser l'hora, arreplegàrem i ens n'anàrem cap al poble i amb l'autocar tornàrem a l'escola. Va ser un dia diferent, gaudírem del paisatge de la Tramuntana i de la natura.

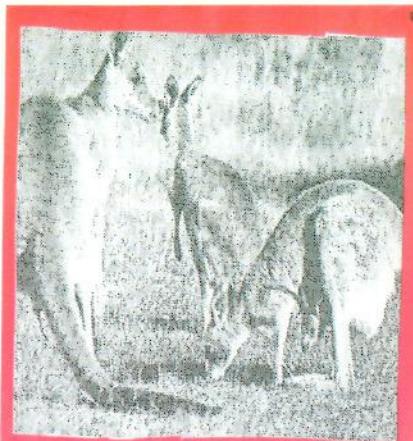
Anglès

5è de Primària.

Anglès

5è de Primària.

Durant l'any i cada vegada que acabam un conjunt d'unitats feim un "project" que ens serveix per unificar i organitzar vocabulari i estructures apreses en anglès. Aquí teniu alguns dels millors "projects", perquè gaudiu de la seva lectura tant com nosaltres de fer-ho.

Skipi is a big, beautiful Australian Kangaroo. He's 8 years old. He's from Australia in Oceania. Australia is a big country. Australia's flag is red, white and blue. It's a beautiful country. Canberra is the capital of Australia. 21,6 million people live in Australia. In Australia they speak English.

5º JAVIER ESPERÓN FRAGTERA

Dear Cool Magazine:

My name is Maria. I'm ten years old and I'm from Mallorca in Spain. My favourite place is the beach because it is funny.

My favorite day is Saturday because I haven't got school.

My favorite animal is my uncle's dog. Mandie. Mandie is black and brown. I love Mandie because she's small and beautiful.

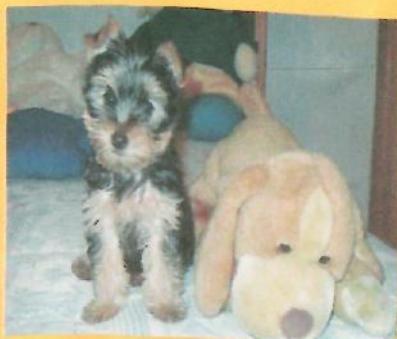
Love from
Maria

TOP XC

Maria Vilas Jimenez 5º D

This is
a
dog

Dog

This is a dog. It's brown and black. It's got a beautiful face and a long tongue. It can't fly because it hasn't got wings. It's clever. It can play football and capture a tennis ball. This dog's favorite food is food for dogs.

Andrea Peso 5º D

Lengua Castellana.

Lengua Castellana. 5è de Primària.

Después de haber trabajado en Lengua Castellana el poema, su estructura, rima y poetas/poetisas más representativos/as, nos convertimos nosotros mismos en escritores e hicimos un taller de poesía del cual surgieron poesías como éstas que ahora podéis leer.

MARÍA
ADRÓN
GALLEN
5è D

Canción de colores

El mar es azul,
azul como una estrella,
igual que una rosa bella,
una rosa de cristal de Estambul.

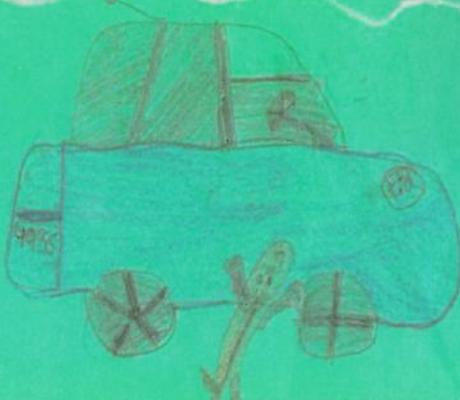
Me hermano me dijo una vez,
que era rosa, como una rosa,
rosa como un pastel,
un pastel de Mora como un clavel,
hecho con mucho amor,
y una estrella de color.

El pastel estaba delicioso,
como una maravilla de amor.

Mi cabra saltínines
Tiene una cabra
que es muy graciosa
se llama saltínines
y es muy puerquera
saltó todo el día
saltó por la noche
y si te desvío
se mete en el coche

Es negra y maníón
la quiero un montón
se oíe que es un perro
esta un poco loca
y siempre me espera
saliendo a una roca
Es negra y maníón
la quiero un montón

Laura García Ayuso, 5º D

Concurs literari llengua castellana

GUANYADOR 1r ESO

GUANYADOR 2n ESO

Pétalos

*La rosa en tu mano se posa.
 Sus pétalos se van abriendo y al suelo van cayendo.
 Tranquila, yo los recojo si me vuelves a mirar con tus bellos ojos.
 Pero tranquila, no te vayas a cansar.
 Perdón si te he ofendido, pero me ha lanzado una flecha Cupido.
 Pero esto ya está hecho, te lo juro con la mano en el pecho.*

Juan Chicón Covas 1º ESO E

La amistad

*Que cuando tus preguntas repercutan lejanas en el sangriento ocaso,
 éste te devuelve la sonrisa de un claro amanecer de primavera*

Que nunca te pese el camino en el corazón.

*Que las agujas de ningún Duero,
 se lleven jamás tu amor a la mar.*

Que nunca se duerma la voz de tu garganta.

*Camina siempre por una inmensa llanura verde,
 hacia el azul de la amistad.*

Alberto González Alonso, 2n D

Simplemente lo llamaré amor

Cada persona tiene un límite, y de hecho, yo ya he llegado al mío.

Ya no sé qué hacer, ni qué decir... lo he intentado todo, o casi todo, y si además espero algo, lo perdí todo al empezar.

Es curioso cómo pasan los minutos, las horas, los días... y yo sigo enamorándome de él. Sí, quizás me cueste aceptar que él quiere a otra, pero tal y como me repetía mi amiga una y otra vez, si realmente quieres a alguien, lo único que quieras para él es su felicidad, incluso si tú no se la puedes dar.

Es absurdo intentar olvidarle, arrancar de mi mente su sonrisa, su mirada... ¡y qué sé yo!, nunca olvidas a alguien importante en tu vida, sólo aprendes a vivir sin ella. Sinceramente yo dudo que aprenda.

Parece que nadie quiere entenderlo. Que lo llamen como quieran, yo lo llamaré necesitarle, quererle hasta morir, echarle de menos incluso cuando le tengo a mi lado, simplemente lo llamaré amor.

Por una parte creo que me ilusiono demasiado, pero quien la sigue la consigue, aunque yo llevó siguiéndole mucho tiempo, pero puede que todo esto haya servido de algo, quizás sólo me falta acercarme a él y decirle alguna estupidez como por ejemplo, te quiero.

... ya ha pasado tiempo, mucho tiempo, y todavía sigo esperando a que él mencione el beso que le di aquella noche.

Neus Riera y Nerea Bueno, 3r ESO C

GUANYADOR 3r ESO

Terror a primera vista

-¿Qué está sonando? ¡Oh no, llego tarde!

Me doy prisa en vestirme, hoy es mi primer día de trabajo en la nueva comisaría.

Me han trasladado desde Pamplona porque tenía que venir a vivir aquí, a Madrid, con mi madre ya que la pobre está enferma del corazón.

Suena el teléfono. Es el comisario. Quiere saber si llegaré hoy o mañana. Me invento que había habido un error en la fecha y que se suponía que llegaría mañana.

-Señor comisario, aunque tenía que llegar mañana estoy de camino; en aproximadamente media hora estaré allí.

-Así me gusta, señor Blanco. La efectividad es lo primero en nuestra comisaría.

Me visto rápidamente y me como lo primero que encuentro en la nevera que, por desgracia, es un yogur caducado que sabe a rayos. Le digo adiós a mi madre y cojo el autobús número dieciocho en dirección a la comisaría. Mi nuevo puesto de trabajo está en un barrio llamado Carabanchel. Me hace mucha ilusión estar allí, porque de pequeño era fan de Manolito Gafotas y siempre he querido ir a conocerle. Cuando el trabajo me lo permita, me recorreré todo el barrio con la intención de ver el árbol del Ahorcado, las famosas ruinas de la cárcel, donde jugaban Manolito y el Orejones López, la panadería de Porfiria y el bar *El Tropezón*.

Son las 8:25 y al cruzar una esquina me encuentro de sopetón con un señor bajito. Se me cae la carpeta y todos los papeles quedan desparramados por el suelo. El tipo lleva una gabardina color beige estilo Humphrey Bogart, un sombrero de ala marrón y un bigote hitleriano. Me mira, le pido que me ayude y en vez de eso me echa una mirada de desprecio y se larga. Por desgracia veo que lleva una placa en la cual pone claramente:

Agente Rafael Martínez. Comisaría de Carabanchel alto.

Me quedo mirándolo hasta que da la vuelta a la esquina, no sin antes echarme otra mirada de desprecio, ¡espero que no sean todos como este tipo!

Recojo mis papeles, los meto en la carpeta y me adentro en la comisaría. La primera impresión no es mala, parece una comisaría normal y corriente. La gente está sentada en su sitio haciendo su trabajo. Sí, todo es perfectamente normal, me digo a mí mismo con una sonrisa de satisfacción.

Subo las escaleras y me dirijo al despacho del comisario Fernández. Doy cuatro golpes en la puerta (mi madre dice que eso trae suerte) y me abre la secretaria del comisario. Éste es un señor de unos cincuenta y cuatro años, de aproximadamente 1,70 y 80 kilos, si su barriga no engaña. Tiene la cara tensa y un sudor le baja por las patillas hasta el cuello de la camisa. Nuestras miradas se cruzan y su cara tensa se ve inundada por una sonrisa de oreja a oreja. Me hace un gesto con la mano que yo interpreto como: "Espere un momento". Coge el teléfono y marca

un número que no alcanzo a reconocer. Vuelve a él esa cara tensa de hace cinco minutos. Le contesta una mujer, el comisario le pide que por favor, le pase con el encargado de la comisaría. La secretaria del señor Fernández me invita a salir y a tomar un café al cual yo acepto obligado. Tomamos el café casi sin hablar, lo justo para yo saber su nombre y volvemos a subir al despacho. La señorita Clara, pues así es como se llama, abre la puerta y veo que el comisario ya ha acabado de hablar. Me dice dónde está mi despacho y que hay alguien que quiere hablar conmigo. Me dirijo a mi despacho, abro la puerta y veo un bigote hitleriano que me "sonríe". Se me cae el alma a los pies y creo que se me ha notado en la cara, y pienso que mi estancia en esta comisaría va a ser muy parecida a las aventuras de Manolito.

Antonio Blanco Herrera, 3r ESO E

La correa

Llevaba tres semanas en esta jaula, y creía que ya nunca volvería a ver la luz del día. No sé el porqué de esta encarcelación, tan solo daba un paseo por la calle, como de costumbre, y entonces, de golpe, me ataron una correa al cuello y me metieron en una jaula, y de esto hacía ya tres semanas...

Pero ese día hubo un rayo de luz en mi claustrofóbica vida. Entró un señor a verme, y me llevó con él, era como si estuviéramos hechos el uno para el otro. Me metió en un coche y me condujo hasta una colossal mansión, o al menos me pareció colosal, ya que un perro de ciudad como yo no suele ver casas tan grandes.

Al llegar me instaló en una casa más pequeña, justo al lado de la suya. No era mucho más grande que la jaula, pero tenía el consuelo de que en ésta podía salir cuando me apeteciera. Una vez lo perdí de vista, decidí ir a explorar este gran campo de hierba que rodeaba la casa. Al cruzar la esquina de la mansión, vi un grupo de flores de colores una detrás de otra, me pareció raro, así que decidí ir a investigarlas apresuradamente. Al llegar noté un olor familiar, olía igual que la tienda de Luigi, donde él siempre me daba restos de comida por las noches, así que decidí probarlas. Estaban buenas, a pesar de tener un sabor un poco agrio. Seguí comiendo, pero mi calma fue interrumpida cuando llegó el señor de antes. Traía comida, supongo que era para mí, pero eso ya no importaba, pues notaba que estaba realmente enfadado conmigo pero desconocía la razón. Se acercó rápidamente y se arrodilló ante las flores, se echó las manos a la cabeza, gritó, y se volvió a meter en la casa, no comprendía su enfado, sólo sabía que se había llevado consigo la comida que me traía, y yo tenía hambre, así que continué comiendo flores, pero entonces llegó de nuevo con un palo en la mano, y de pronto, como si estuviera poseído, empezó a golpearme. Me dolía, me hacía daño, y se lo dije, pero al igual que el resto de las personas, parecía no entenderme. Me estuvo pegando durante horas, hasta el punto de no poder levantarme, cuando vio que ya no podía más se calmó, tiró el palo y se fue. Cuando cayó la noche, comenzó a llover, y yo seguía tendido en el suelo, pero no quería mojarme, sé de sobra que mojarse a la intemperie no es bueno, se cogen enfermedades, así que me arrastré hasta la casita pequeña como pude. Llegué exhausto y caí rendido.

A la mañana siguiente, ya podía caminar normalmente, pero no quise salir de la caseta. Él volvió y me dejó un plato de carne enfrente de mí, le agradecí el gesto, pero me daba miedo salir de ahí, ¿y si me volvía a pegar? Pero tenía mucha hambre, las flores no me llenaron nada, por lo que salí, me comí el bol en un plis plas. Pero todo lo que entra, sale, y tenía necesidades, como la hierba, al igual que las flores parecían cuidadas, creí que no sería correcto hacer mis cosas allí en medio, por lo que decidí entrar en la casa grande, el suelo era liso y duro, creí que eso no estaba cuidado, y decidí hacerlo allí. Al acabar fui a explorar la casa por dentro, era más grande de lo que parecía, sin embargo no olía ninguna marca de otro perro, y creí que debía marcar el territorio, y así lo hice, marqué cada una de las esquinas de la casa, ahora era más agradable, olía a mí. Ya estaba oscureciendo cuando volvió el señor, yo, como ya me volvía a sentir seguro, salí a saludarle, pero al entrar en la casa y ver mis heces y mis orines, se giró hacia mí y me pegó una patada, otra vez se repetía la historia; me pegó otra paliza, pero esta vez no parecía suficiente, me cogió de una pata y me arrastró hasta la caseta donde duermo, y entonces sacó una correa, ¡una correa! La última vez que vi una la usaron para encerrarme en una jaula, no quería que volviera a pasar, así que cuando la acercaba a mi cuello, le mordí la mano e intenté huir, pero fue en vano, ya que él obstaculizaba la salida de la caseta, a partir de aquí todo está borroso, recuerdo un golpe en la cabeza y después oscuridad.

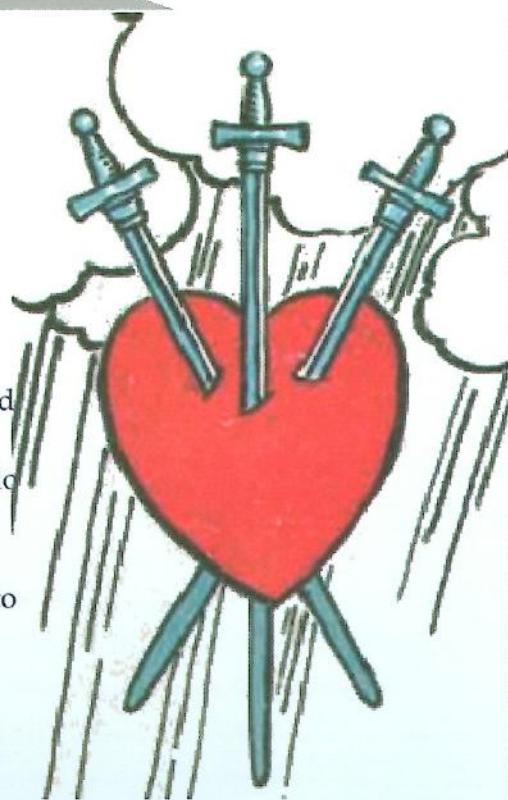
Al día siguiente me desperté donde estoy ahora, la misma jaula que al principio, pero esta vez no estaba en el mismo pasillo. Ahora estaba en uno diferente, uno más oscuro y triste si cabe, y no solo eso, sino que en este pasillo, cada día entra una señora con una jeringuilla y se lleva un perro. Nunca vuelve. Lo hace por orden, el siguiente soy yo, y es esa la razón por la que os cuento esto, porque quiero que el mundo conozca los hechos desde este punto de vista.

Dicen que el perro es el mejor amigo del hombre, pero ¿qué clase de amigo es el hombre?

José Miguel Pascual Gutiérrez 3ºA

GUANYADORA 4t ESO

Uma sombra me persigue
 Se mete dentro de mí
 Poco a poco me ahoga
 Me escapo
 Pero no sirve de nada
 Me vuelve a coger,
 me atrapa
 Y me ahoga entre la oscuridad
 Entre mis lágrimas
 Entre vuestras risas sin sentido
 Mientras vuestros golpes
 Ya no me duelen
 Ya son tantos, que ni los siento
 Pero esas voces
 Esas escalofriantes voces
 Esas risas que se me clavan
 Como cuchillos
 Como espinas

Que poco a poco se van clavando en mi corazón
 Y renace a la dormida sombra
 que se esconde, malévola, en mi interior
 en lo hondo de mi corazón
 deseo que te marches ya
 pero por mucho que me empeñe en quitarte
 te esfuerzas en arruinarme
 en hacerme daño
 pero un día conseguiré vencerte
 Conseguiré destruirte con mi felicidad
 y te demostraré que mi dolor se pasará
 te olvidaré
 y no seguiré con el pensamiento de querer morir
 por ese gran dolor que me causas
 porque a veces piensas que la única manera de librarse
 de ti es morir y así no me harás daño
 pero eso sería rendirse
 y sería demasiado fácil
 me ganarías
 te derrotaré con mi risa
 te demostraré que nací para sobrevivir
 y no para morir en mis oscuros recuerdos
 en mi dolor
 ni me ahogaré entre tus oscuras lágrimas
 ni en tu oscuro dolor.

GUANYADOR 1r Batx

EL HOMBRE QUE ESCARBÓ EN LA PLAYA Y LLEGÓ A AUSTRALIA

Como continuación a una vida sin sentido alguno, Pepe López se puso a escarbar en la arena de la playa con la intención de enterrarse hasta el cuello para goce de sus dos hijos y su esposa, que miraba con desinteresada aprobación.

Vivían todos en Madrid, y habían ido a Gandía a pasar las vacaciones en la playa. Habían ido en su coche normal, en la estación normal del año para ir al sitio vacacional normal de aquéllos a quienes sus trabajos normales de oficina normal se lo permitían.

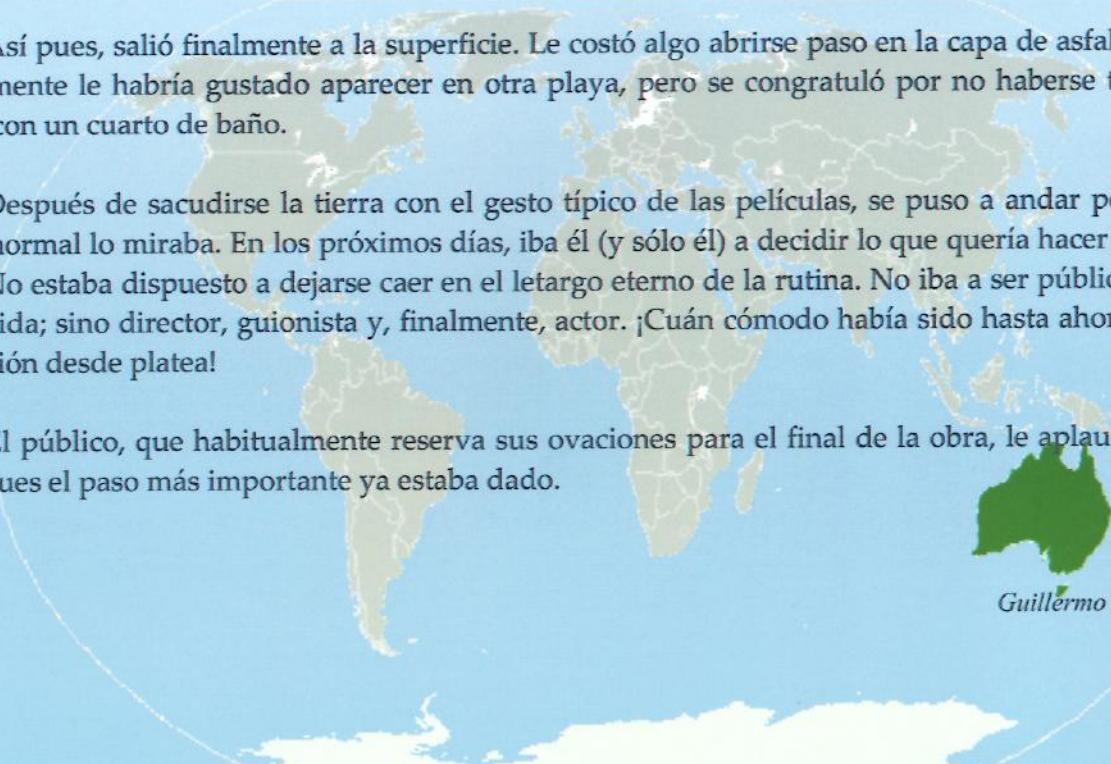
Así pues, a medio cavar el hoyo, estando él metido hasta la cintura, la arena que Pepe pisaba cedió por completo, abriéndole así paso no deseado a una bolsa de aire, dentro de la cual quedó sepultado por completo. Se mantuvo inmóvil durante unos segundos, por eso del susto. Luego trató de hacerse dueño de la situación. Podía oír los gritos de su mujer en la superficie, ahogados por la gruesa capa de arena. Aún sujetaba con la mano la pala amarilla de plástico de su hijo, así que se dispuso a abrirse paso hacia los gritos, para poder salir a la superficie y ser atendido en un hospital normal de la seguridad social, y que todo quedara finalmente en un ligero borrón en su trayectoria vital... normal. Se paró Pepe. Pensó durante un rato, que pudo ser largo o corto. Entonces decidió, no sin algo de esfuerzo, cavar hacia atrás.

Cavó y cavó. Se le metía algo de arena en las orejas, pero eso no era suficiente para hacerle retroceder. Cuando llevaba ya unas horas en la labor, sintió un calorillo algo molesto. Intuyó que estaba llegando al centro de la Tierra, y esperó no darse de bruces con él, pues podría quemarse. Al rato pasó el calor. Se le partió la pala amarilla de su hijo. Iba a tener que seguir con las uñas pero, para no venirse abajo, asignó a la pérdida de la pala un valor simbólico, como el adiós al último vestigio de la vida que iba a abandonar. Sentía algo de remordimiento por los que dejaba atrás, pero pensó que mucho peor era el mal que ya padecían: el de haberse entregado a una muerte anticipada. Él, por su parte, quería vivir en el sentido pleno de la palabra.

Así pues, salió finalmente a la superficie. Le costó algo abrirse paso en la capa de asfalto de la calle. Ciertamente le habría gustado aparecer en otra playa, pero se congratuló por no haberse topado con el mar o con un cuarto de baño.

Después de sacudirse la tierra con el gesto típico de las películas, se puso a andar por la calle. La gente normal lo miraba. En los próximos días, iba él (y sólo él) a decidir lo que quería hacer con su nueva vida. No estaba dispuesto a dejarse caer en el letargo eterno de la rutina. No iba a ser público en el teatro de la vida; sino director, guionista y, finalmente, actor. ¡Cuán cómodo había sido hasta ahora contemplar la función desde platea!

El público, que habitualmente reserva sus ovaciones para el final de la obra, le aplaudió nada más salir, pues el paso más importante ya estaba dado.

Guillermo Alba de la Torre
1º Bach. B

GUANYADORA 2n Batx

NOSTALGIA

Hacía mucho tiempo desde la última vez.

Era de noche, tarde, muy tarde. Fuera no había ninguna luz pero, a pesar de eso, se podía ver gracias a la Luna que aquella noche lucía llena y resplandeciente.

Dentro el calor era insoportable, pesado y pegajoso. Cada movimiento era lento, el aire condensado parecía ocupar toda la habitación ahogando todo lo que intentase respirar.

Sentía que, en algún momento, ella también dejaría de respirar, sentía su cuerpo pegado a unas sábanas que le ataban. Esa sensación de agobio no era la primera vez que le atormentaba y sabía que no sería la última.

Como pudo se levantó y se miró en el espejo durante unos minutos, tiempo suficiente para ver que ya no era aquella niña de melena preciosa y piel dorada. No pudo evitarlo, necesitaba volver a hacerlo, la nostalgia le iba comiendo cada rincón de su cuerpo...

Sólo se oía el rumor de sus pasos por la habitación, el otro cuerpo presente respiraba plácidamente, tranquilo... lo hizo. Saltó por la ventana, huyendo de aquella noche. Podría haber salido por la puerta, pero aquello le traía más recuerdos. Corría casi sin aliento, ¿Por qué? No lo sabía pero su cuerpo se lo pedía. Tropezó muchísimas veces, el camino se había destruido con los años al igual que ella... y llegó.

Decidió por el camino que lo mejor era hacerlo rápido, sin pensar... Despacio y con contemplaciones se echaría atrás. Y así lo hizo. Se quitó la ropa pensando que ya no tenía edad para hacer esas cosas. Cerró los ojos y entró despacio pero sin intenciones de vuelta. Notó aquel frescor rozando su piel, no veía nada y poco a poco se iba empapando de placer, de recuerdos, de amores que dejó pasar, de noche... Se iba confundiéndolo con el reflejo de la Luna en el mar...

Marina Andreu 2ºbach.A

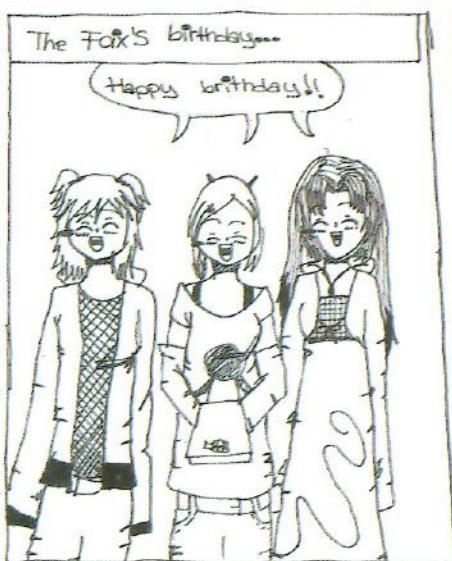
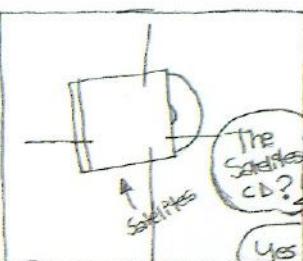

Concurs literari d'anglès

GUANYADOR 2n ESO

CAN YOU HELP ME?

Horia Segurí Collado 2n ESO B

THE END

GUANYADOR 4t ESO

I'm sitting in the darkness of my skin,
and watching the world we have created.
A revenge world.

What are we doing? What would happen if all was
different?
Why did the racism appeared?
If the black and white people didn't exist, what would
like the world be?

We have many questions but few answers.
Probably, we have spent all our lives questioning.
Answering questions to which we have no answer.

Maybe we're the intruders in the white's world,
Maybe we're destined to fail when we try,
Maybe we're not the suitable people who deserve to
stay in
the world that the life has developed.

Maybe, because it isn't true.

We know that we deserve an opportunity to
fail,
and fail like all brave people can do.
We can smile thinking we have a house
where our families are safe.
We can do what people can do,
because we are also those people.
We can see each other and watch what we want to
see.
Yes, we can.

It could be fine that black and white people,
live together without undesirable looks or
unsatisfied promises.

We can be the same person.
Try it, it's up to us.

Regina Inarejos, 4ºC

GUANYADOR 1r Batxillerat

FRIENDSHIP'S POWER

After her father died, Sally just was not the same cheerful girl I had met two months before. She had changed a lot. Her blue eyes, which used to twinkle like stars on a dark night, looked empty. Furthermore, her smile had disappeared and it was not usual to hear her sweet voice.

Even if I had already tried thousands of ways to cheer her up, no one seemed to work. Due to the fact I am very stubborn, I kept on trying. I decided that I had to do something else, but what?!

Suddenly, I remembered that my great-grandmother had once told me she had a book with all sort of spells hidden in the attic. I rushed upstairs and cautiously entered the dusty attic. Cough! Cough! I quickly found a giant book behind an old-fashioned mirror. I opened it carefully and started to read the yellow pages: "How to create a monster, love potions, how to kill a vampire, how to..." I was very surprised, it really was a witches' book! There were hundreds of spells, so I patiently kept on reading for an hour until... there it was!!! The potion I had been waiting for: *the eternal happiness*.

Honestly, I did not believe it would work, but I had to try. I looked at the ingredients:

a teaspoon of kindness

2 cups of peace

3 slices of confidence

10 pounds of friendship

...

I felt really disappointed. I was not able to get those ingredients. I went into the kitchen to take a break and while I was drinking milk and eating my favourite chocolate chip cookies I had an idea. Maybe I could get those items after all, but I needed help.

I ran to Seth's house and explained to him the bad time Sally was having and my special plan. He accepted immediately because he was one of Sally's closest friends since kindergarten. We also called Sophie and Edward.

I showed them the enormous book and their eyes shone with curiosity. We were going to make our own ingredients. First, Sophie got yellow paper and with great skill made three slices of cheese. On each one we wrote something to give her confidence, such has "Don't worry! You're going to get over this, but it does take time. Remember we'll be here for you, always!"

Next, we got a big spoon made of wood. We decorated it with happy colours, hearts, smiles... This was supposed to represent the "teaspoon of kindness".

Oh no! It was really late. I had to go home. We planned to meet again on Friday afternoon at my house and continue with our "magical recipe". I felt really excited and looked forward to give it to Sally. "Will it work?" I asked myself over and over again. Friday soon arrived. At half past five we were all in my messy living-room working on the two cups of peace. Two hours after we had finished, but one thing was missing: 10 pounds of friendship. We took a photo of us and bought a heart-shaped pillow. We put all the special elements inside of it. Then we wrote some kind words on it. After arguing a little, because Edward and Seth wanted to give the present to Sally immediately, we accorded the best thing was to give it to her on Monday afternoon, after school.

On Monday morning we were nervous and excited. And before we could believe it, *RiiiiiiNG!* School had finished. We rushed after Sally, who was already on her bike. I slowly gave her the "heart pillow". She looked at us and then at the pillow and read softly: "... 'cause sometimes you may think your heart is empty. Just look deeper on the inside..." I could see her eyes filling with tears. She carefully opened the heart and found the teaspoon of kindness, the cups, the slices of confidence... and lastly our photo. She wiped the tears off her blue eyes, that seemed to have woken up after a long nightmare and hugged us without saying a word. A shy smile appeared on her face.

Andrea Monzani Sabater. 1ºB

GUANYADOR 1r Batxillerat

The number 23.

On the 23rd, I was walking along the city when I went in a shop and I bought a watch with chain, which I put in my neck.

I was so happy with my new jewel, it was beautiful, wonderful, and incredible, I had never seen something like that, with golden edges, a few engravings of leaves on the back, perfectly detailed. It had the numbers painted with an ancient calligraphy and the needles with really curious forms, they were shaped as raindrops.

At 23 p.m., the clock stopped. I thought that the clock already did not have batteries and I didn't worry much.

That night I was woken up by a slight noise, it was a soft tic-tac, but also irritable. The noise was coming from the clock, which had stopped previously. I tried to continue sleeping.

The next morning I went to work and put the clock in my neck. I looked at it and there was something strange, but I didn't know what it was until a friend said to me:

' Hey, your clock marks the hour backwards.'

This moment created me a strange sensation and I took the clock out from my neck and I put it in my pocket. When I was going back home I did not stop seeing the number 23. Wherever it was possible I saw it. Was it an obsession, probably? Or is it possible it was coincidence? My imagination, maybe? I told myself these visions were a result of the hard work.

The weekend came. My eyes continued seeing the number 23. It had not stopped, it seemed that it was chasing me. Then I thought... Since the 23rd, when I bought the clock, very strange things have happened to me. It is not normal that whenever I looked, the number 23 appeared in front of me. Scared of my thoughts I decided to get rid of the clock, I broke it and I threw it to the bin but the number did not disappear. What was happening to me? I didn't want to get an obsession or become crazy but... it was too late.

Laura Aguiló Cabot, 1º B

MATERIALISM

I am going to write about materialism in our society because I would like to answer many questions like: are we victims of materialism society? And how does it influence us?

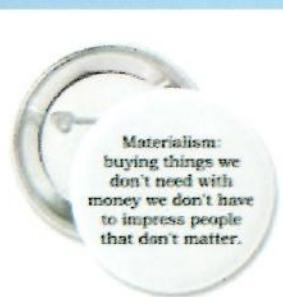
Nowadays, we can not cross the street without seeing all kind of advertising. But the worst thing of all is that we do not ignore them, we follow them.

This is because of astute advertising agencies, our ingenuousness and our wishes to be accepted by the others.

Therefore, we can say that because of our materialism society and its influence, we are constantly creating new needs which are usually useless.

In conclusion, from my point of view, we are losing our free choice due to the fact that we are not able to say "no".

Aida Pons González, 1ºA

BLUE EYES

Once upon a time, in a town called Rowlie, people used to live in peace and harmony. The town was so peaceful because it was situated in the middle of the country and there was not any pollution. That is why Sean decided to leave home and went to Rowlie.

At first -when he arrived- he was feeling happy and excited, but later he did not. All the people began to avoid him and he did not know why, so he did not care. But things got worse: he could not find a job and his neighbours did not talk to him; someone cut the electricity from his house and his letters and invoices never arrived. That is to say, everybody hated him. His life was a nightmare which he could not awake from.

Suddenly he realized that everybody -from the youngest person to the oldest grandfather- had brown eyes. In other words, people did not like Sean because he had blue eyes. So he decided to buy brown contact lenses.

In the end, when people saw him with "brown eyes", Sean was accepted in Rowlie. He got a job and met lots of people, but he was not happy at all because he wanted to show his blue eyes. Therefore one day he took off the brown contact lenses and everyone could see his beautiful blue eyes. People who loved him did not care...

Sara Villar, 4th C

Anyone who could design...

Nowadays I am studying arts to study, in the future, design. There are many kinds of design so, is so difficult to choose one, nonetheless, perhaps, I will opt to interior design and maybe, in that way I can redesign the Earth.

In the first place I would design an enormous watering can that could irrigate all the lands and fill the rivers, so that everybody could eat and no one returns to be thirsty. After that, I would invent a type of universal coin and give the same amount to everyone. So, there would be neither poor nor rich people, therefore fewer people would start to drink and be caught up in the drugs world.

On the other side I would build a home for everybody too, with that, no one would get wet when it rained. Of course I would invent a school where the people would learn to live as a global citizen.

The most important thing that I cannot forget to design is the scales of the world. It would be useful to keep one's balance at the world, nevertheless there would be a problem, a great problem, and it would be that it could only work if all my inventions could be real, but they do not.

In the final analysis, it is a pity that the problems which there are in the world nowadays are not possible to solve, because there will always be poor and rich people, droughts in Africa and power in the USA.

Isa Navarro Padilla. 1º Batx C

*Punts de llibre**Departament de Català*

GUANYADOR

L'AMOR PELS LLIBRES

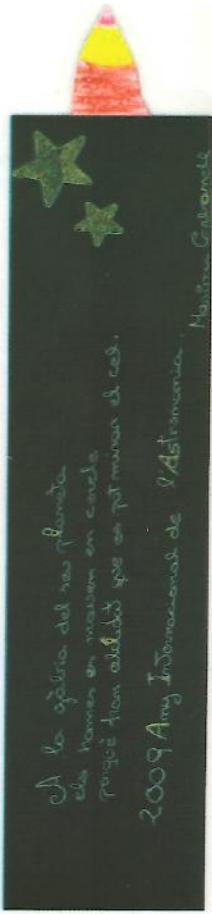
Lluís Guenca

L'amor pels
LLIBRES

El llibre és una influència dins la meva presència, però també és la no ausència, dins la vida i la ciència.

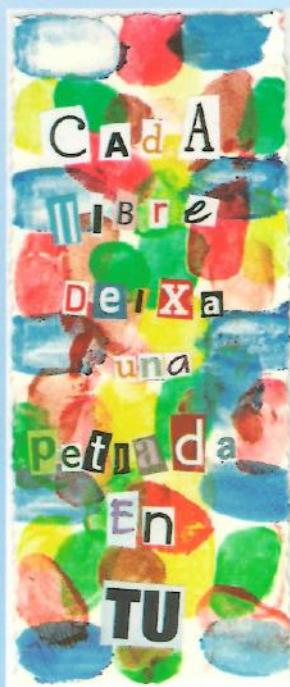
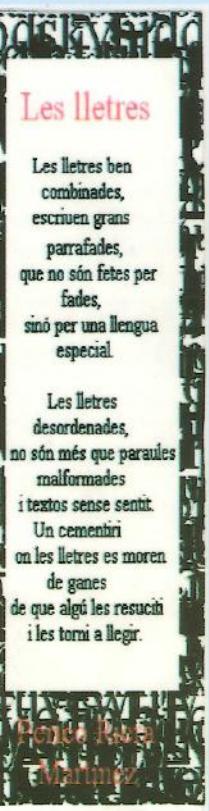
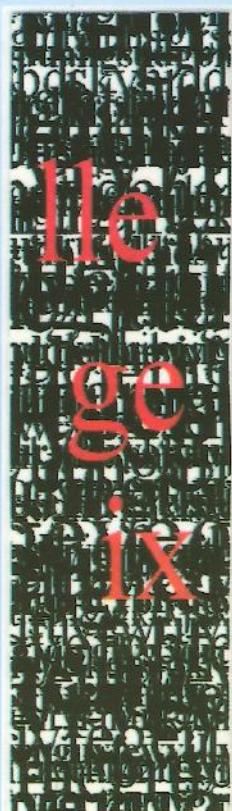
Lluís Guenca
TRESOR
Nº 5

Ja la sèpulcre del meu Països
els homes en manen en canell,
perquè tan dolent que es patinaren el cos.
2009 ANY INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

1

OSM · d

2n i 3r d'ESO

GUANYADORA

Baux les mireda que són flor de ferro

Laura C. Vives
2n ESO A.

Un dia van venir
de la terra a veure
que el jardí de la primavera
era un jardí de ferro.
Era tota una
gran ferida que està
una rasa i sempre creix
o a la lluna sempre creix
per la qual no creix.

GUANYADOR

Et quedares aquí?

Λλεγεις σομιαντ,
Σομια λλεγιντ

Et quedares aquí?

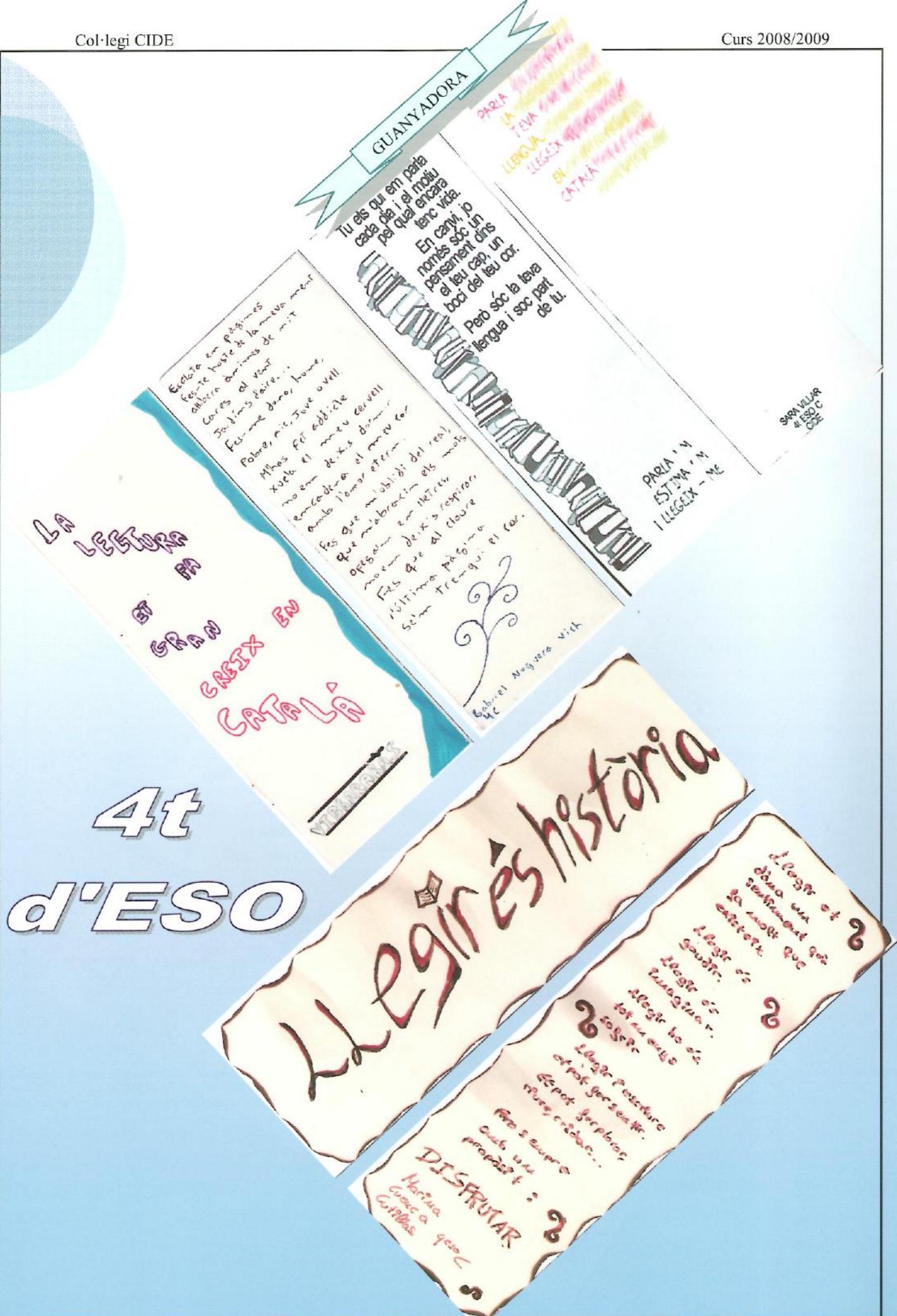
plegeix somiant,
Somia llegint

Campanya anti-distorsions
Policia Nacional
Madrid
Joaquim Brusenge-Etxebarri

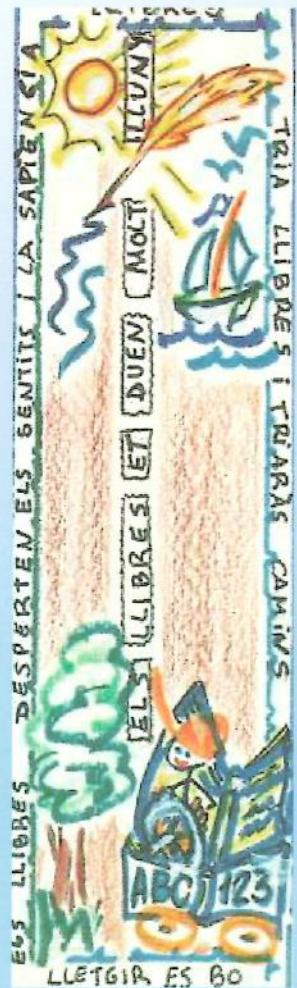

Les lletres són la clau de la
literatura
Joan Brossa

Andreu Fullana Arias
3r ESO A

OBRA • d • t 4

TRIA LLIBRES I T'ENRÀS CAMINS
CONDUETIX SEMPRE AMB UN LLIBRE
LA TEVA VIDA

JAUME MARQUÉS 4^{er}E

- Llegir és endinsar-se en un altre món
- Llegir no és tenir llibres, sinó llegir-los

AMOR PROJIMBE AMISTAD NOVA ILUSIÓ
MAGIA TEMOR POR FANTASIA SORPRESA
COMEDIA ASSASSINAT MORTS DODR TERROR
HEROS INJURIA INJUSTICIA FELICITAT
COMPANYIA SOLEDAT JUSTICIA NECESSITAT

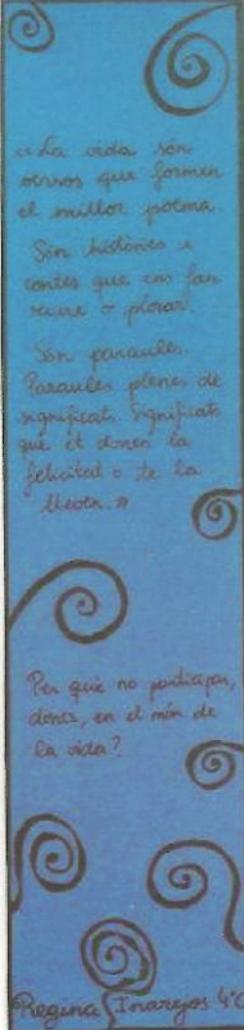

LLEGIR ÉS GENIAL
MENTRE LLEGEIXO
TOT EM DÓNA IGUAL
LLIBRES DE MISTERI
I AIXÍ AUGMENTO
EL MEU ENGINY
LLIBRES D'AVENTURES
ITENDRAS MOLTES CULTURES
LLIBRES DE TERROR
I NO TINC UN ERROR
LLIBRES DE POESIA
I AIXÍ PENSO
EN LA MEVA TIA
LLIBRES DE LLENGUA
NO ELS VULL A UNA LLEGA
LLIBRES EN TOTAL
LLEGIR-LOS ÉS EL PRINCIPAL.

Mireya Rivasón
4^{er}D

Llegir és aprendre a viure

Llegir és troba

Per què no participar,
denc, en el món de
la vida?

Regina Sánchez 4C

• La vida són
versos que formen
el millor poema.
Són històries i
contes que ens fan
reire o plorar.

Són paraulas.
Paraulas plenes de
significat, significat
que et donen la
felicitat o te la
llueix. ■

Proves cangur

Les proves Cangur són unes proves de matemàtiques dirigides als alumnes de tercer i quart d'ESO i primer i segon de batxillerat. Com cada any des que se celebren (aquest any era la X edició), el nostre col·legi ha tengut alumnes entre els guanyadors. A més a més, aquest any tenim un número u, n'Eduard Cabot de primer de batxillerat.

Els guanyadors del 2008, Tolo Solera, Marga Muntaner i Adrián Mas, just després de l'entrega dels premis.

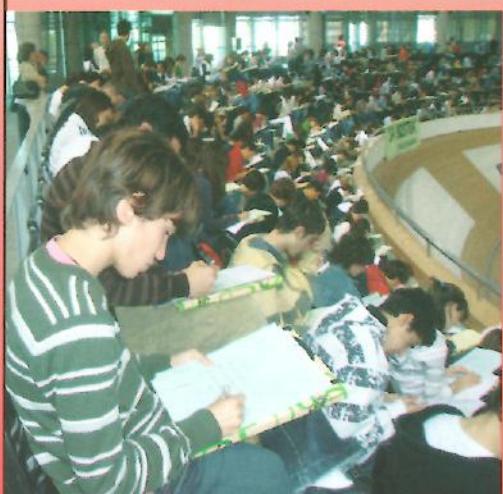

El profe, Toni Mir, els guanyadors, en Joan Calafat i en Ramon de la Cuesta.

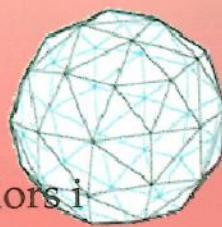
Vaig demanar a n'Eduard Cabot que ens donàs la seva impressió del Cangur 2009:

El cangur d'aquest any ha estat com un somni per a mi, mai m'hauria imaginat que el guanyaria i per això l'alegria va ser doble. Es difícil descriure el que sents quan de sobte en un canvi de classe ve algú i et diu que has guanyat la prova cangur. Llavors comences a recordar-te'n del que vas fer fa quasi dos mesos i no t'ho pots creure.

Alumnes del CIDE realitzant les proves Cangur al Palma Arena

Enhorabona a tots, guanyadors i participants... i que cada any hi continuï havent guanyadors CIDE.

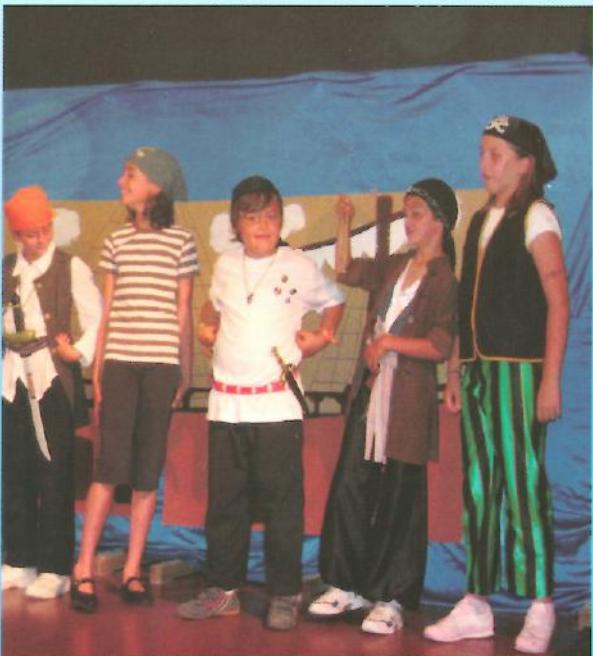
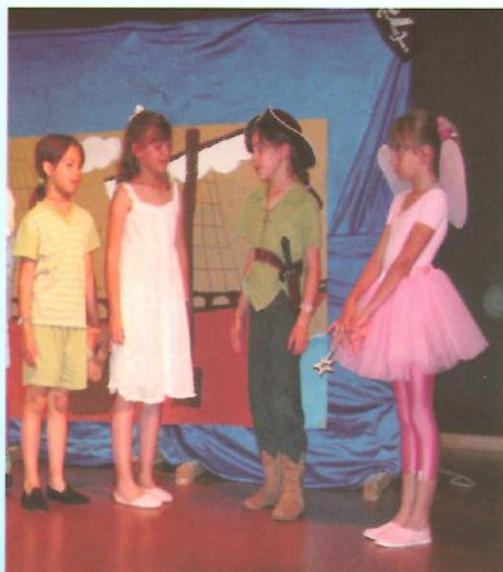
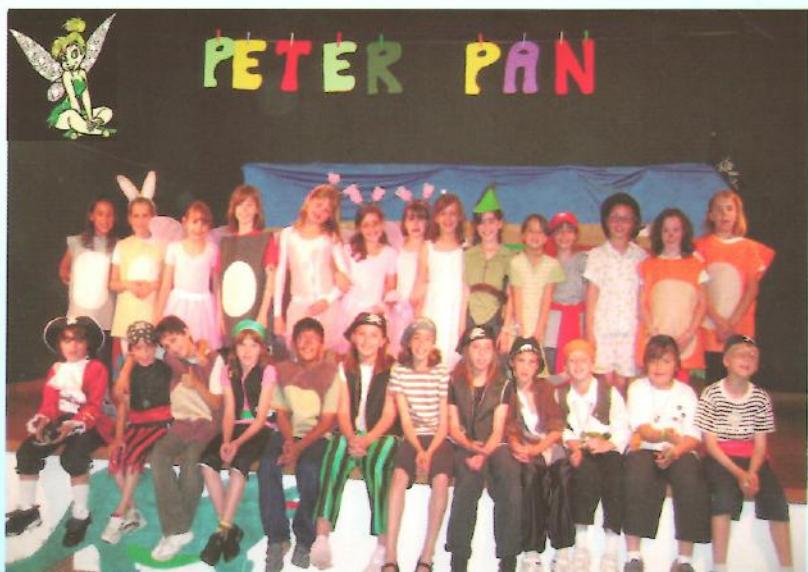

Activitat Extraescolar de teatre en anglès.

Els dimarts i els dijous al migdia els alumnes de segon i tercer cicle de primària poden apuntar-se a l'activitat de teatre en anglès. A causa de la gran participació d'alumnes, ja tenim dos grups. Preparam una obra per representar per desembre i una altra diferent pel juny. Les representacions es fan en diverses funcions perquè tots els alumnes del segon i tercer cicle de primària puguin gaudir de veure els seus companys actuar i parlar anglès. També es fa una funció per als familiars i amics dels actors i actrius.

En aquestes obres tots els nins i nines que hi participen s'han d'aprendre la seva part del diàleg, de 10 a 20 frases en anglès que diran tots sols, i també aprenen cançons i balls. La finalitat és que els nostres alumnes puguin aprendre més anglès d'una forma lúdica.

Mostra de teatre

escolar

Teatre de l'ONCE
ONCE

SINOPSIS: Una mare conta a les seves filles com els àngels i els dimonis s'uniren per una bona causa.

INTÈRPRETS: Gemma Monton Super, Mª Isabel Pascual Gutiérrez, Laura Prats Marín, Claudia López Domenge, Laia Gelabert Mir, Usú Rodriguez Sierra, Paula Solano Caldes, M^a del Mar Vallespir Bibiloni, Maria Estaràs Mas, Marina Hernández González, Claudia López Cáceres, Amanda Ochoa Sánchez, M^a del Mar Saus Gómez, Paula Villa Font, Gisela Colom Cañellas, Isabel Obdulia Palou García, Nerea Fuentes de Prado, Paula Pérez Muntaner

TARGETA DE PRESENTACIÓ: Activitat escolar realitzada en horari extraescolar per incentivar l'ús del català, el treball cooperatiu i la integració dels nens i nines en el seu entorn. És el primer any que feim feina amb nins tan petits i intentam que s'acostin sense por a l'escenari, que desenvolupin la creativitat i el sentit de l'humor, així com que puguin descobrir la màgia del món del teatre.

RESPONSABLES: Maria del Mar Verd i Trini Sbert

LLENGUA: Català

RECOMANADA PER A: 2n cicle de primària

Col·legi CIDE

Un conte del cel fins a l'infern

Dilluns 18 de maig, a les 20h i dimarts 19 de maig a les 11h

Col·legi CIDE

Breve historia del teatro

Dimecres 27 de maig a les 20h i dijous 28 de maig a les 11h

SINOPSIS: Durant una conferència un poc *sui generis* un grup d'estrafolaris personatges ens van conduint, a través de les seves escases convencionals propostes, per la història del teatre des dels seus inicis fins als nostres dies.

INTÈRPRETS: Guiem Andreu Gómez, Joan Espanya Almendro, Gemma Moyà Aguiló, Laura Tur Conde, Sara Tur Gracia, Cristina Alba Almagro, Clara Caldes Ortí, Marta Cortés Alarcón, María Delpon Esteban, Andrea Haro Ruiz, Olalla Hernández Chacón, Eva Herreros Sánchez, Rubén Muñoz Cervilla, Chloe Parsons Company, Pedro Plomer Coll, Noemí Ramírez Pardo, Marta Segura Alcarria, Marta Terrassa Barrado, Alberto Arcas Plaza, Juan Chicón Covas, Rafael López Flores, Rafael Muñoz Muñoz, Roberto Salas Benítez

TARGETA DE PRESENTACIÓ: Feim teatre dins l'horari lectiu ja que és una assignatura optativa que els alumnes poden triar lliurement, i, de fet, sempre tenim molta demanda. El nostre objectiu bàsic és fomentar el treball en equip, prevenir conflictes i, sobretot, estimular la seva creativitat, la confiança en ells mateixos i ajudar-los a superar la seva timidesa.

RESPONSABLE: Trini Sbert

LLENGUA: Castellà

RECOMANADA PER A: 1r cicle d'ESO

TEATRE MUNICIPAL

Col·legi CIDE

Qui és qui?

Dimecres 27 de maig, a les 20h i
dijous 28 de maig a les 11h

SINOPSI: La història d'un científic boig que prova de separar les dues personalitats de l'ésser humà.

INTÈPRETS: Edu Alapont González, Juan Pau Company Feger, Marta Vallcaneras Beltrán, Paloma Ducat Alonso, Dani Salom Bermúdez, Rosa Gil García, Marcos Rivero Collado, Camila Villalba Pereira, Blanca Grau Carmona, Iván Ramos Arcos, Michelle Cortázar Sebastián, Adrián Pérez González, Daniel Espinosa Gorri, Marta Mas Rubio, Laura Valent Rosselló, Marina Carbonell Serra, Carme Berga Mayol, Kika Salas Rodríguez, Ricardo Juárez

Chinchilla, Mariela Schmidt, Carolina Cruz Pérez, Anais García Sureda, Marina Medeiros, Alejandro Macedo

TARGETA DE PRESENTACIÓ: Feim teatre dins l'horari lectiu perquè volem crear vincles entre els grups i fomentar el treball en equip. I també volem incentivar l'ús del català i la integració dels alumnes en el seu entorn escolar.

RESPONSABLE: Maria del Mar Verd

LLENGUA: Català

RECOMANADA PER A: 1r cicle d'ESO

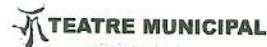
Un asesinato muy misterioso

SINOPSI: Un grup de teatre amateur intenta dur a terme la representació d'una obra. Però sembla ser que no són suficientment professionals com per fer-lo.

INTÈPRETS: Joan Aloy Vidal, Jaume Bibiloni Bermejo, Mireia Caballero Aycart, Dorothy Casugo Benito, Joan Escandell Leal, Sinty Garau Chen, Carlos Gil Ribas, Pau Horrach Fornari, Antoni López Esteban, Andrés Macià Juan, Mónica Mangiova Montero, Irene Marqués Bastida, Xavier Martínez Bio, Carles Mas Amengual, Neus Ramis Sureda, Aitor Rodríguez Bosch, Marta Tendero Palmer, Marina Trigas Payne, Manuel García Peña, Anna Prats Marín, Luisa Sánchez Guzmán, Eduardo Gibert Díaz, Edu Orihuela Verdugo, Eduardo Peña Mora, Xavi Pujol Arbona, Paloma Salazar Reboiro, Khaled

Col·legi CIDE

TARGETA DE PRESENTACIÓ: Feim teatre dins l'horari lectiu ja que és una assignatura optativa que els alumnes poden triar lliurement, i de fet, sempre tenim molta demanda. El nostre objectiu bàsic és fomentar el treball en equip, prevenir conflictes i, sobretot, estimular la seva creativitat, la confiança en ells mateixos i ajudar-los a superar la seva timidesa.

RESPONSABLE: Trini Sbert

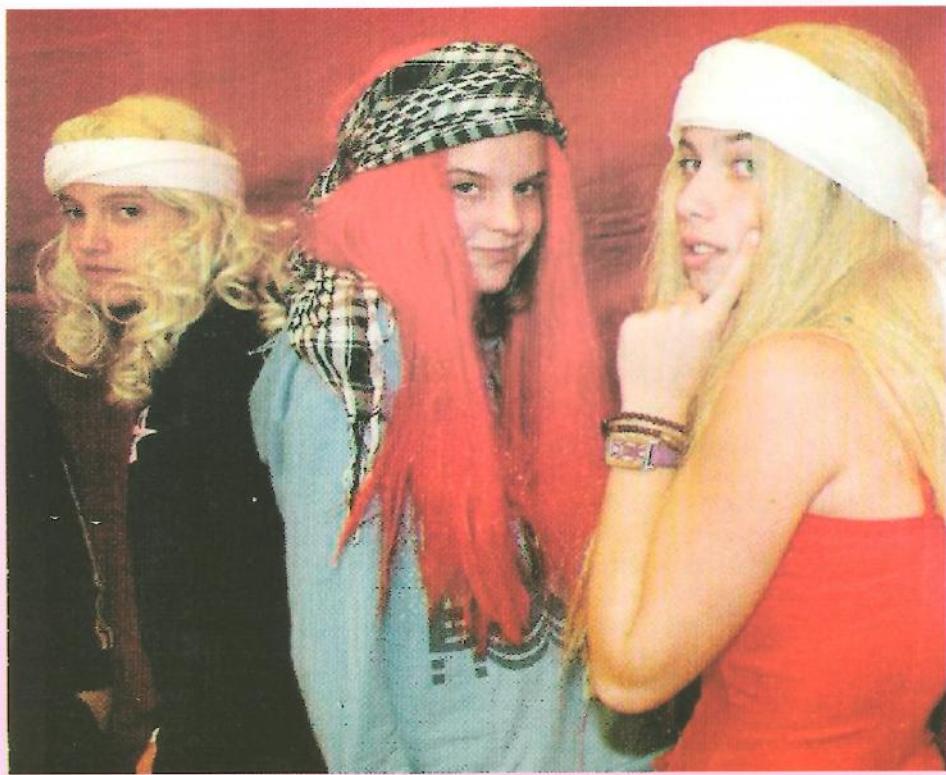
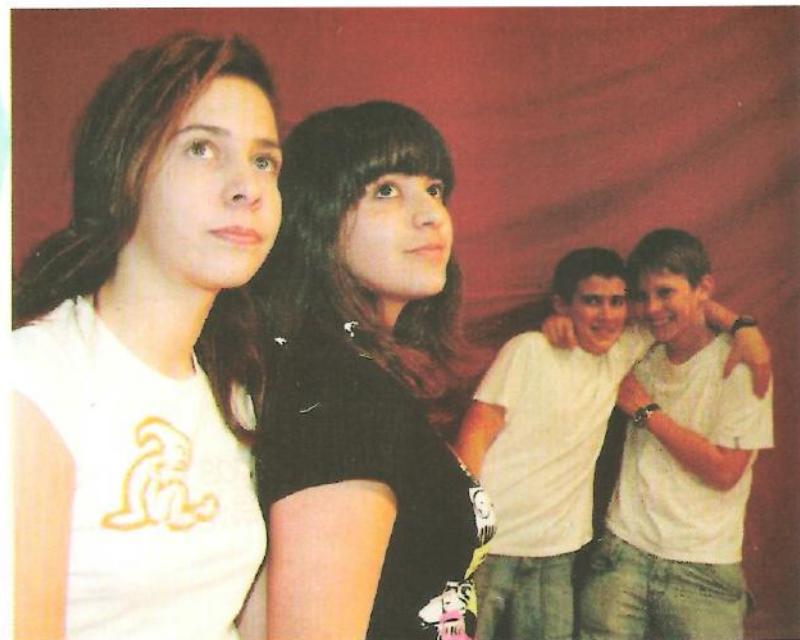
LLENGUA: Castellà

RECOMANADA PER A: 1r cicle d'ESO

Dimecres 6 de maig, a les 20h i dijous 7 de maig a les 11h

Col·legi CIDE

Una visita inesperada

Dimecres 6 de maig, a les 20h i dijous 7 maig a les 11h

SINOPSI: Una família es veu involucrada en el suïcidi d'una al·lota, o... de dues, o... de tres, o... de cap!

INTÈPRETS: Toni Quetglas, Luís González, Eusebi Stela, Alberto López, Sofia Besabe, Dani Martínez, María A. Estaràs, Celia Miranda, Tatiana Giraldo, Quique Pozo, Marina Kleber, Amaya Ruiz, Carol Moreno, Ana Serantes, Anna Pascual, Adrián Toll, Juan José Pascual, Mª Carmen Rodríguez, Paula Torres, Aina Sanz, David Sastre, Irene Tirado, Nerfi Villar, Marta Alonso, Neus Amengual

TARGETA DE PRESENTACIÓ: Feim teatre a l'hora lectiu perquè volem afavorir el treball en grup i el compromís que suposa el treball en equip. Ens interessa moltíssim incentivar l'ús del català i la integració dels alumnes en el seu entorn.

RESPONSABLE: Maria del Mar Verd

LLENGUA: Català

RECOMANADA PER A: 1r cicle d'ESO

 TEATRE MUNICIPAL
www.teatremunicipal.cat

ESCOLA DE VIOLINS CIDE

El col·legi CIDE, amb la col·laboració de Lourdes Pons i Laura Álvarez, ha fet possible la creació d'una escola de violins oberta a tothom.

La nostra intenció és apropar l'infant a la música mitjançant el violí, i desenvolupar la iniciativa i la creativitat amb un mètode actiu i participatiu.

Cada trimestre es fa un concert, cosa que propicia que els alumnes vulguin estudiar una mica més i es prenguin molt seriosament les seves tasques.

Els nostres alumnes reben una classe individual i una de col·lectiva cada setmana. La concentració, l'esforç personal i conjunt, la responsabilitat d'estudiar una mica cada dia, l'atenció per escoltar i l'ajut dels més grans als petits són algunes de les aptituds que es desenvolupen .

Aquest nou camí que hem emprès, des de fa dos anys, ha estat possible gràcies a la implicació del CIDE, dels pares i, evidentment, dels infants, veritables protagonistes del nostre projecte. Esperam que el projecte continuï amb el mateix èxit que ha tingut fins ara.

Aquesta iniciativa té com a finalitat, a llarg termini , la creació d'una escola de música d'ensenyament reglat, donant així la possibilitat de cursar simultàniament al mateix centre estudis de primària i secundària i estudis musicals.

Les sessions de música i els tallers de cor Sabeu quins cantaires teniu a casa?

Les encarregades de dur a terme aquests tallers extraescolars són Francisca Cifre i Marián Timoner. La primera és cap del departament de Música del col·legi CIDE, llicenciada en la carrera de solfeig i piano i amb un gran experiència dins el món de la direcció de corals infantils. És, també, la directora del cor infantil CIDE de l'escola. L'ajuda en aquesta gran tasca Marián Timoner Cifre.

A més, tenim un gran cor que està compost per 134 alumnes de primària i que està dirigit per Marián Timoner Cifre, mestra especialista de música, amb estudis de solfeig, piano i cant coral.

Guiats per elles, els vostres infants aprenen a gaudir de la música, passen gust de cantar en grup i d'aprendre cançons d'arreu del món, entre d'altres moltes coses. Per a nosaltres és un plaer dur a terme aquest ensenyament i gaudir de veure les seves "caretes" d'il·lusió quan van aprenent les cançons. Aquest fet ens fa molt conscients del que gaudeixen cantant i ballant.

L'educació musical de l'infant consisteix a fomentar les primeres nocions d'aprendre a gaudir de la música. En els primers anys de la nostra infantesa, és molt important la relació amb la música, ja que suposa un primer esglao en la descoberta que fan d'ells mateixos, del món sonor i del seu entorn immediat.

Per als més petits, és la primera vegada que canten dins un cor. Les classes les feim d'una manera interactiva, perquè hi participin sense por, seguint sempre una metodologia adequada. Tot això fa que gaudeixin moltíssim i expressin el que senten.

Els infants ja saben de ben petits que a les sessions de música és important mantenir una bona postura corporal. A més, quan els aproparam al món de la música, estimulam moltíssim la creativitat i la imaginació.

No hem d'oblidar que en totes les societats i cultures la forma d'expressió més natural i més antiga dels sentiments humans passa pel cant.

Aprendre a parlar i cantar és aprendre primer a escoltar els altres i un mateix.

La veu és un instrument que tots portam a sobre des del dia que naixem. Es tracta d'un instrument amagat que, a mesura que anam coneixent, descobrim les diverses possibilitats que ens ofereix. Tot cantant i jugant, l'infant aprendrà a reconèixer les característiques més importants de la música: fort-fluix, greu-agut, ...

Situam la cançó con a eix de treball i com a mitjà principal d'expressió musical. Dia a dia, anam establint una relació íntima i més propera amb l'infant. Cantar, gesticular, dansar, ocupar els espais...són els motius que fan que l'infant escolti, imiti, reproduexi, respongui, improvisi. L'educació és un procés lent i demana, doncs, un treball sistemàtic.

La música és una part més del món que envolta l'infant. El seu estudi comporta viure-la i gaudir-la plenament per tal de poder assolir a poc a poc els mecanismes que la componen.

GOTES PER NÍGER

Els dies 3, 6 i 7 d'abril es van celebrar les maratons que formaven part de la campanya gotes per Níger d'UNICEF. Cada etapa, fins i tot cada cicle, tenia diferents reptes, ja que el departament d'educació física els va adequar a les edats dels participants. Tothom va poder gaudir de la festa, i, a més a més, va conèixer, encara que fos d'una manera lúdica, el patiment i l'esforç que han de fer cada dia els nens de Níger per aconseguir una mica d'aigua.

Primària:

El dia 6 el sol ens va acompanyar i la diada es convertí en una gran experiència.

Amb diferents graus de dificultat segons el Cicle, se'ls preparà 10 magnífiques activitats, plenes d'obstacles, que representava la duresa del camí que han de fer nines de la seva edat cada dia per aconseguir una mica d'aigua.

En tot moment es va evitar la competitivitat, però sí que era important la feina de grup i la coordinació entre els membres de cada classe. Tots els cursos feren les 10 proves, ja que es distribuïren de manera rotatòria, perquè tots els alumnes en poguessin participar en la mateixa mesura.

L

es rialles, el bon humor i, sobretot, el sentiment de solidaritat, ompliren durant tot el dia el nostre camp de futbol. Una experiència que, de ben segur, tots voldrem repetir molt aviat.

Dades Importants:

- Un nen o una nena mor cada 15 segons per causa d'una malaltia relacionada amb l'aigua contaminada.
- Una de cada 6 persones en tot el món no té accés a l'aigua potable.
- L'aigua contaminada propaga malalties com el càlera i la diarrea infantil. Més de la meitat dels habitants d'Àfrica sofreixen aquestes malalties.
- La gran majoria de persones (2600 milions) que no tenen accés a l'aigua viuen en zones rurals remotes, estan desplaçades per la guerra i la fam o atrapades en un cercle inacabable de pobresa i malaltia.

Dades bàsiques sobre Níger:

- Població: 14.472.000
- Menors de 18 anys: 7.455.000
- Morts en menors de 5 anys per cada 1000 naixements: 253
- Posició en el rànquing de morts en menors de 5 anys: 4t país de 189
- Naixements per dona: 7,3
- Població en menys d'1 \$ al dia: 61%
- Esperança de vida: 56
- Adults alfabetitzats: 29 %
- Telèfons per cada 100 habitants: 2
- Població amb accés a l'aigua potable:
 - Midi urbà —> 80 %
 - Midi rural —> 36 %
- Població amb accés al sanejament:
 - Midi urbà —> 43 %
 - Midi rural —> 13 %

Objectius d'UNICEF a Níger 2009-2013:

1. Reducció de la tassa de mortalitat en menors de 5 anys fins a 113 per mil, i la mortalitat maternal fins a 490 per cada 100.000 nascuts vius.
2. Reducció del percentatge de baix pes al 25% i la desnutrició severa a menys del 10%.
3. Eradicació de la poliomelitis.
4. Accés a fonts d'aigua potable millorades per al 64% de la població.
5. Ingrés del 100% dels infants en el primer any de l'escola primària.

6. Accés al sisè any de primària per al 79% dels infants de 12 anys i, especialment, per al 70% de les nines.
7. Detenció de la major presència del VIH entre joves en els nivells actuals del 0,4%.
8. Reducció de la transmissió mare-fill del VIH fins al 30%.
9. Mitjana de l'edat d'arribada al matrimoni de les nines incrementada fins als 18 anys.
10. Ràtio de naixements registrats incrementada al 50%.

En aquests moments no sabem si tots aquets objectius es podran dur a terme, però ens sentim orgullosos com a docents i cooperativistes d'haver donat suport a una campanya que pot aconseguir el somriure de tants d'infants. Gràcies a tots.

Sense vosaltres, això no hauria estat possible.

Festa de primavera

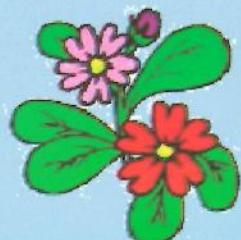
El dia 4 d'abril, com cada any, varem celebrar la Festa de Primavera, un dia en el qual tots ens reunim per celebrar l'arribada del bon temps. Els nostres alumnes s'ho varen passar d'allò més bé i els pares, familiars i professors també varen gaudir molt d'aquest dia.

Els més petits i els no tan petits varen ballar tot el matí, fent les delícies dels seus pares, que els miraven bocabadats. Mentrestant, a l'aire lliure es feien moltes activitats....

Els alumnes de 1er d'ESO ens oferien una gran varietat de menjar (pa amb oli, pastissos, coques de trempó, etc), juguetes, plantes i fins i tot una tòmbola en què per molt pocs doblers et podies endur un bon regal. Totes aquestes activitats anaven destinades a la recaptació de doblers per al seu viatge d'estudis, l'any vinent. Varen fer molta feina però va ser tot un èxit!!!!

Les ONG's amb les quals estam col·laborant (UNICEF, Sonrisas de Bombay, Drets Humans i el poble saharaui)també varen montar diferents activitat lúdiques que varen amenitzar i donar color a la festa i al mateix temps ens varen intentar conscienciar un poc més de la realitat que viuen altres nins del nostre planeta.

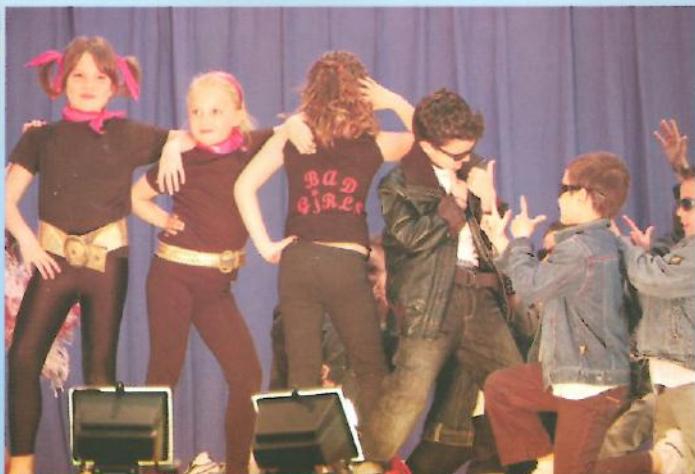
En definitiva, un gran dia de festa per gaudir de la companyia de les persones i personetes que tant estimam!!!!

Festa de primavera

Festa de primavera

Viatge d'estudis

2n ESO

Dia 19

El Dia 19 de gener de 2009 varem començar la nostra aventura.

Havíem quedat a l'aeroport a les 4 de la matinada (amb l'emoció, molts de nosaltres ni dormírem aquell vespre). Tots estàvem molt nerviosos, quan ens avisaren que ja havíem de pujar a l'avió, per dirigir-nos cap a Bilbao. Després d'una hora i mitja de vol, agafàrem l'autobús per dirigir-nos cap a l'hotel Oroel, situat a Jaca.

Varem arribar a l'hotel just a l'hora de dinar (després de 4 o 5 hores de camí) i els professors ens donaren les habitacions perquè poguéssim deixar les nostres coses. Després de dinar, varem quedar amb els professors al hall de l'hotel per anar al PIRENARIUM.

Al Pirenarium, ens ensenyaren els Pirineus en miniatura (i a escala) i els edificis més emblemàtics de la regió. Després, varem veure un vídeo del trencalòs , un ocell que habita als Pirineus.

Aquest dia va ser molt interessant perquè varem veure uns paisatges i una fauna molt diferent a la que estam acostumats.

Cada dia ens despertava el telèfon perquè els professors es quedessin tranquil·ls i sabessin que tots els alumnes estarien llests a l'hora que els tocava. Ens vàrem despertar i ja anàrem a berenar vestits amb la roba de neu (un poc incòmoda perquè feia molta calor dins el menjador, però era la millor manera d'estalviar temps). Després de berenar, vàrem anar a les habitacions a agafar les coses necessàries i vàrem partir cap a l'estació de Cadanchú. Era la primera vegada que anàvem a les estacions de neu. Entre tots els alumnes ens varen dividir en dos grups. A nosaltres ens tocava fer raquetes de neu i un iglú i a l'altre grup, anar a fer esquí de fons (el dia següent ho fariem a l'inrevés).

Amb les raquetes es feia un passeig d'una hora i mitja o dues hores aproximadament. Aquest dia hi havia carreres de trineus i quan nosaltres estàvem fent el passeig amb les raquetes, de tant en tant ens aturàvem i els animàvem. Després, quan vàrem arribar, els vàrem deixar les raquetes a l'altre grup i nosaltres ens vàrem quedar fent un iglú.

Ho vàrem passar molt bé i vàrem fer guerra de bolles de neu.

Dinàrem al restaurant de les pistes i, quan tothom ja havia acabat, marxàrem cap a Jaca per agafar els esquis per al dia següent. Arribàrem a l'hotel esgotats, però encara vàrem tenir temps i energies per anar de compres pel centre de Jaca. A molts ens hagués agradat quedar-nos a l'hotel després de sopar, però a les deu en punt havíem d'estar a la recepció de l'hotel per anar a la discoteca (que bé que ens ho passàrem.....tota la discoteca per a nosaltres). A les dotze va acabar i ens varen enviar a les habitacions. Les nines de la nostra habitació vàrem fer una escapada curta a l'habitació dels nins però vàrem procurar no fer molt de renou i anar a dormir d'hora per poder rendir al màxim el dia següent.

Dia 21

Aquest dia va començar igual (roba d'esquí, berenar, autocar.....i a esquiar!!!! Va ser una passada!!!! Podríem resumir el dia en dues paraules: CAIGUDES I RIALLES. Després de dinar a les pistes, com el dia abans, a l'únic bufet que hi ha a Candanchú, vàrem tornar a esquiar però per un camí per on ens deia el professor, mentrestant la resta dels companys aprofitaren per jugar una estona o tirar-se amb el trineu per les costes. Ja s'acabava la nostra aventura a la neu i havíem d'aprofitar cada segon. Després de sopar a l'hotel, ens va venir a cercar l'autocar per anar a la bolera, també va ser molt divertit i ens vàrem fer moltes fotos (qualcun jugava molt bé però la majoria no n'encertava ni una), els profes també s'animaren a jugar i va guanyar na Xisca Vindel.

Ens ho havíem passat genial aquell dia !

Dia 22

Després de berenar, com cada dia, anàrem a fer una visita cultural pel centre històric de Jaca (teníem previst anar al monestir de San Juan de la Peña, però havia nevat tot el vespre i la carretera d'accés estava tallada). Visitàrem la catedral i el guia ens va contar la importància que va tenir Jaca durant l'època medieval, quan era un centre de pas per als peregrins que feien el Camí de Sant Jaume. Vàrem tornar a l'hotel a dinar i l'horabaixa anàrem a les pistes de gel a patinar, després de sopar vàrem anar a la discoteca de l'hotel. Ens ho vàrem passar molt bé ballant!

Día 23

Aquest ja era el nostre últim dia de viatge d'estudis i no teníem cap dubte de que ens ho passariem igual de bé que els altres, encara que amb un poc de pena perquè ja acabava tot. La professora ens va haver de despertar perquè ens havíem quedat dormides (havien estat uns dies molt intensos i esgotadors). Després de berenar, varem fer la maleta i revisarem que no quedés res dins l'habitació i que tot estigués ben col·locat i en el seu lloc. Varem baixar a la recepció i varem esperar els altres. Una vegada varem ser tots a la recepció, varem anar a agafar l'autocar per dirigir-nos a Saragossa, que era on havíem d'agafar l'avió per tornar a casa. Una vegada allà ens va pujar una guia a l'autocar i varem fer una visita al que havia estat l'Expo Zaragoza 2008. Després varem baixar per anar a visitar s'Aljafería. Ens va agradar el moment que la guia va dir el nom de Abu-Yafar Ah-mad ibn Hud al Muqtadir i tothom ho intentava desxifrar. Després, visitarem la Basílica del Pilar i la guia ens va contar moltes coses de la història d'aquesta església (ens va mostrar dos forats que havia al sostre ocasionats per dues bombes de la Guerra Civil, que per sort no varen provocar morts). Varem anar a dinar a Gran Casa que era un centre comercial, i férem les darreres compres abans d'anar a l'aeroport. El conductor de l'autocar era molt simpàtic i molt graciós. Conduïa molt bé i crec que ens va fer el viatge molt més agradable. Una vegada a l'aeroport varem embarcar i cap a Palma. Això ha estat tot el viatge: MOLT DIVERTIT I AMB MOLTS BONS MOMENTS PER RECORDAR!!!!!!

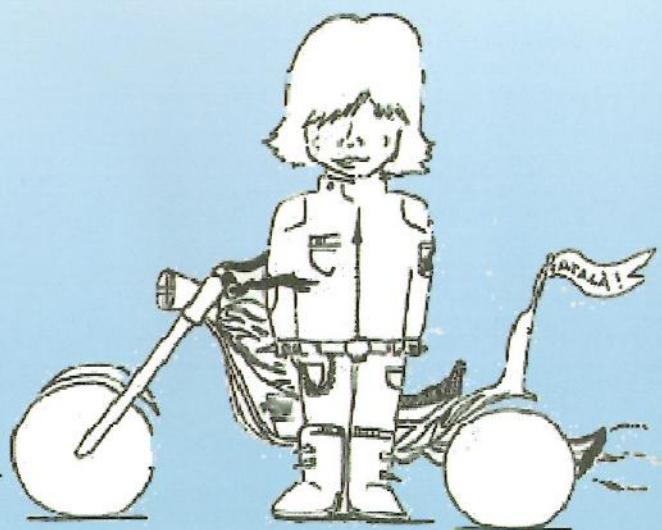
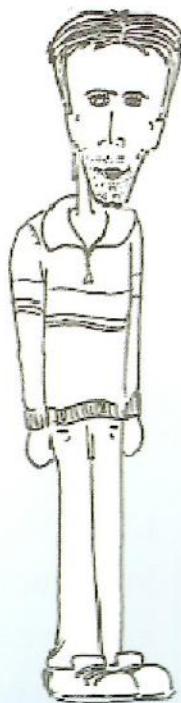
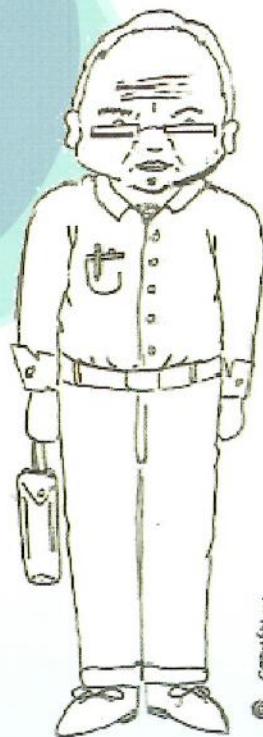

Irene Tirado Ruiz
Sofia Basabe Doyle
Víctor Fernández Conti
María Asunción Estarás Fullana
Anna Pascual Fernández

Marina Kleber Pol
Carol Moreno Lebrón
Mari Carmen Rodríguez Jiménez
Aina Sanz Bustos

2n ESO C

CARICATURES

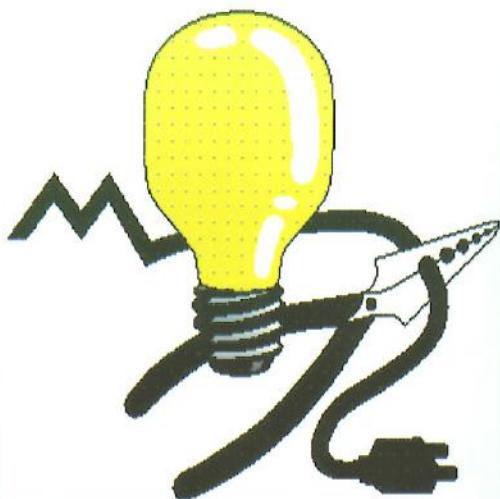

Germán Rotger, 2n ESO C

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES I AUTOMÀTIQUES

És el Cicle Formatiu de Grau Mitjà que es començarà a impartir en el CIDE el proper curs 09-10.

Aquest nou títol de la Família professional d'Electricitat -Electrònica s'ha dissenyat basant-se en la realitat del sector i en les necessitats de formació. Es tracta d'un ensenyament amb un objectiu ben clar: **encaminar els alumnes al mon laboral**, sense oblidar-nos que al mateix temps es preparen per poder continuar estudis posteriors.

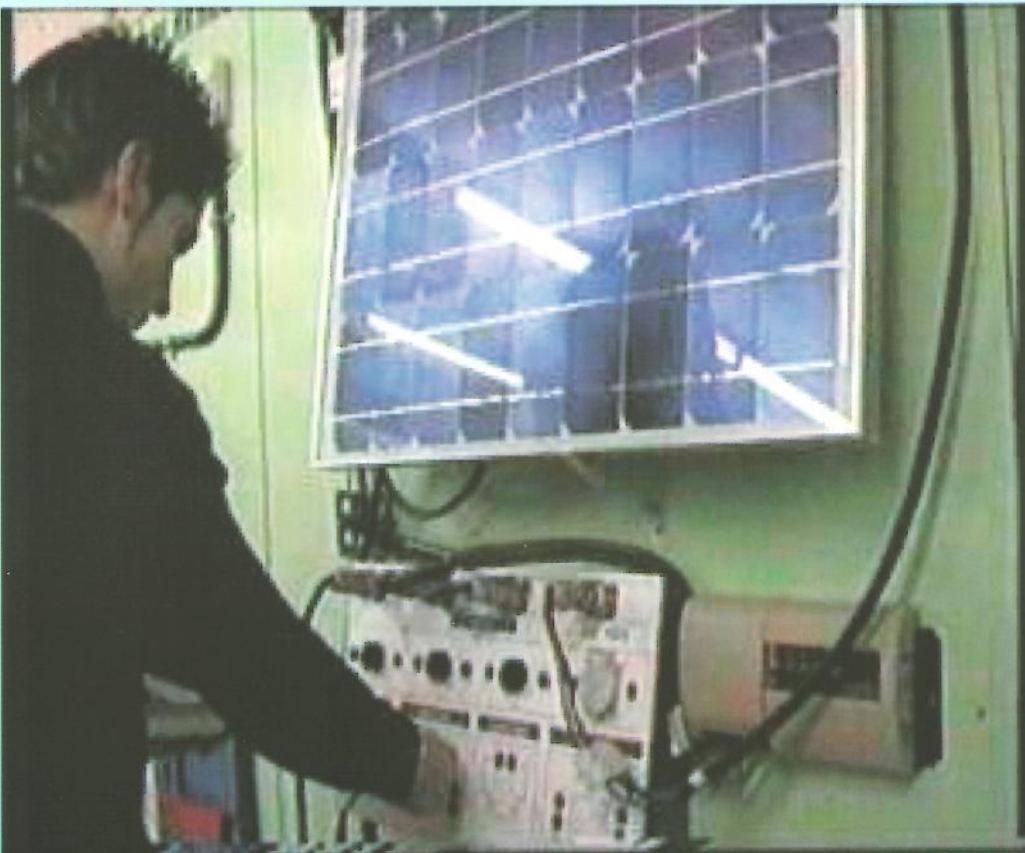
L'objectiu del títol de Tècnic en **Instal·lacions elèctriques i automàtiques** és capacitar els alumnes perquè siguin capaços de realitzar i construir instal·lacions de distribució d'energia elèctrica, així com instal·lacions elèctriques en habitatges, instal·lacions automatitzades, tant domòtiques com industrials, instal·lacions solars fotovoltaïques i d'infraestructures de telecomunicacions en edificis d'habitatges i del sector terciari.

Sortides professionals

- Instal·lador/a mantenidor/a electricista.
- Electricista de construcció.
- Electricista industrial.
- Electricista de manteniment.
- Instal·lador/a mantenidor/a de sistemes domòtics.
- Instal·lador/a mantenidor/a d'antenes.
- Instal·lador/a de telecomunicacions en edificis d'habitatges.
- Instal·lador/a mantenidor/a d'equips i instal·lacions telefòniques.
- Muntador/a d'instal·lacions d'energia solar fotovoltaica.

ENSENYAMENTS (DURADA 2000 HORES)

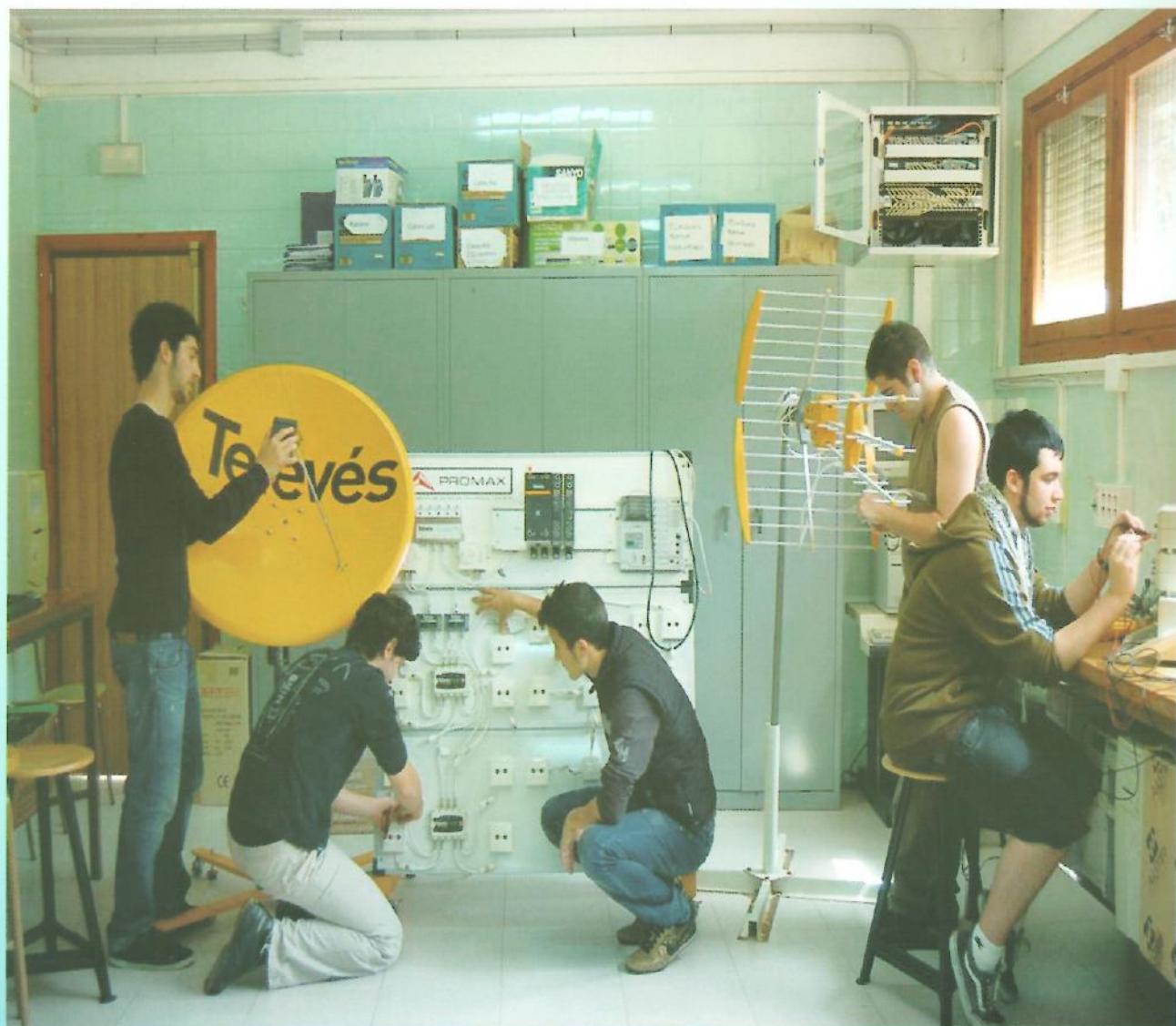
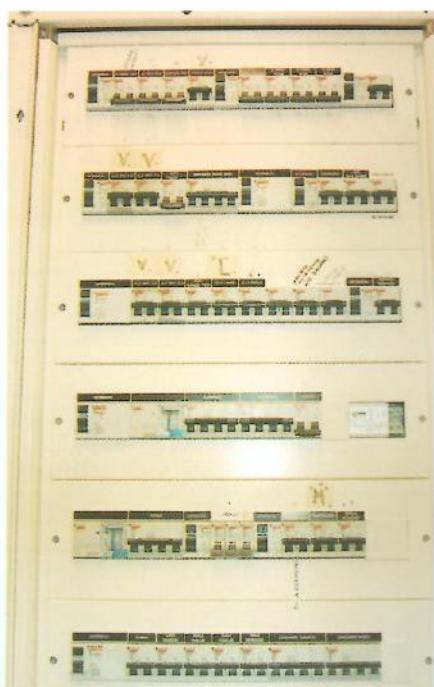
MÒDULS PROFESSIONALS	Durada (hores)	Primer curs (h/setmana)	Segon curs 2n trimestre (h/setmana)	Segon curs 3r trimestre (hores)
Automatismes industrials	295	9		
Electrònica	90	3		
Electrotècnia	190	6		
Instal·lacions elèctriques interiors	295	9		
Formació i orientació laboral	90	3		
Instal·lacions de distribució	130		6	
Infraestructures comunes en habitatges i edificis	130		6	
Instal·lacions solars fotovoltaïques	60		3	
Instal·lacions domòtiques	130		6	
Màquines elèctriques	130		6	
Empresa i iniciativa emprendedora	60		3	
Formació en centres de treball	400			400
Total en el cicle formatiu	2000	30	30	400

ACCÉS A ALTRES ESTUDIS

L'alumnat que hagi superat íntegrament un cicle de grau mitjà pot accedir a qualsevol modalitat de batxillerat o a un cicle formatiu de grau superior de la mateixa família professional, mitjançant la corresponent prova d'accés, si tenen 18 anys o es compleixen abans del dia que s'ha de fer la prova.

(Per a més informació, podeu adreçar-vos a qualsevol dels membres del departament, que molt amablement us aclarirem els dubtes que pugueu tenir respecte a aquest cicle).

GESTIÓ ADMINISTRATIVA

El cicle formatiu de Gestió Administrativa (grau mitjà) està pensat per a aquells alumnes que volen realitzar funcions administratives dins les empreses públiques i privades. El títol que se n'obté és el de TÈCNIC EN GESTIÓ ADMINISTRATIVA.

Després de realitzar aquest cicle els alumnes hauran assolit les següents competències professionals:

- a) Registrar, processar i transmetre informació.
- b) Realitzar les gestions administratives de compra i venda de productes i/o serveis.
- c) Realitzar les gestions administratives de personal.
- d) Realitzar les gestions administratives de tresoreria i els registres comptables.
- e) Informar i atendre el client sobre productes i/o serveis financers i d'assegurances.
- f) Realitzar gestions administratives en l'Administració pública.

SORTIDES PROFESSIONALS

Les sortides professionals són, entre d'altres, auxiliar administratiu, auxiliar d'arxiu, gestor de cobrament i pagaments, empleat d'atenció al client, administratiu comercial i de personal, etc. En general, en qualsevol empresa independentment del sector econòmic a què pertany i específicamente en el sector financer i en l'Administració pública.

En el sector financer, els principals subsectors en què pot desenvolupar la seva activitat són:

- Bancs privats i públics.
- Caixes d'estalvi.
- Assegurances.
- En l'Administració pública: Central, local i autonòmica.

La nostra feina és fer que els alumnes que cursen aquests estudis surtin preparats per incorporar-se al món productiu. En els darrers anys hem tengut una inserció laboral pròxima al 100%. Per això, l'objectiu és preparar-los perquè puguin tenir certa autonomia, responsabilitat, capacitat per a la resolució de problemes i iniciativa en el seu lloc de feina.

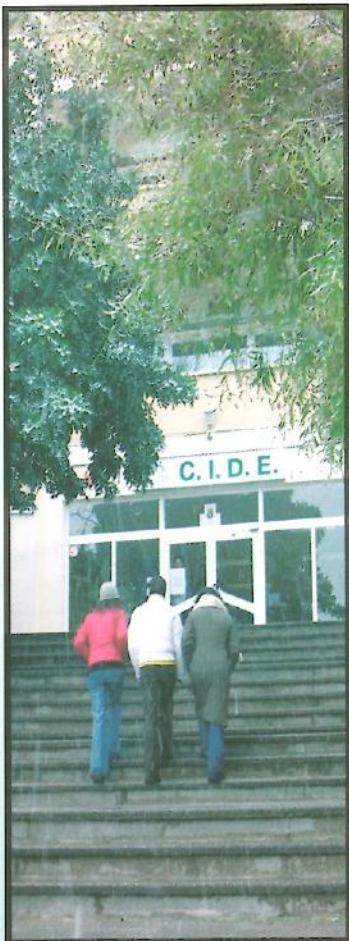
Secció Europea CIDE

Des de fa molts d'anys, el nostre col·legi ha desenvolupat de forma pionera programes per a l'adquisició de llengües estrangeres. Podem dir que fòrem un dels primers centres que varem començar l'ensenyament de la llengua anglesa a Educació infantil (des de l'any 1997). A més, també s'han incentivat extraescolars que fomenten l'aprenentatge d'aquesta llengua (teatre d'anglès, per exemple, des de 1999) i d'altres (ensenyament extraescolar de francès a partir de 6è de Primària). És per aquest fet que creim que hem de fer una passa endavant en el nostre projecte de centre, i incorporar-nos al **Programa de Seccions Europees** que té per finalitat l'ús d'una llengua estrangera com a llengua vehicular de l'ensenyament d'una matèria o mòdul de formació professional.

Si pensam que vivim cada dia un món més globalitzat, on les noves tecnologies prenen dia a dia més importància i han arribat a fer-se gairebé imprescindibles, i sabent que hi ha una tendència evident cap a la globalització d'una llengua, com a escola i com a docents hem considerat la **Llengua anglesa** com la més adient per proporcionar grans beneficis al nostre alumnat, així com evitar que es tanquin portes al seu futur.

Hem de dir, també, que l'interès dels pares ha anat augmentant els darrers anys i que ens han manifestat, en diverses ocasions, la seva predisposició envers la Secció Europea.

Les nostres infraestructures ens permeten implantar el Programa a Primària i a Secundària i començar, a la vegada, a les dues etapes. Així, el curs vinent començarem a Primària, a 1r, 3r i 5è, amb les assignatures de Ed. Plàstica (a 1r i 5è) i Educació Física (a 3r). Assegurarem d'aquesta manera que l'aprenentatge de l'idioma es faci de manera lúdica per atreure més l'alumnat. A Secundària, començarem a 1r d'ESO amb l'optativa de Processos de Comunicació, cosa que permetrà que els alumnes triïn si volen adherir-se a la **Secció Europea**. Així mateix, també tenim pensat, els cursos vinents, continuar amb Taller de Matemàtiques, a 2n d'ESO, Teatre d'Anglès, a 3r, i l'assignatura d'Ètica, a 4t, mercès a la qual cosa aconseguirem que els alumnes que ho sol·licitin podran fer la **Secció Europea** durant tota la seva etapa d'educació obligatòria.

Assignatures que s'impartiran en Llengua anglesa curs 09-10:

- ◆ Primària:
 - * Plàstica → 1 h setmanal (1r i 5è)
 - * Educació Física → 2 h setmanals (3r)

- ◆ ESO:
 - * Processos de Comunicació → 2 h setmanals. (1r)

Servicios graficos

info@imprentabristol.com - www.imprentabristol.com

C/. Bisbe Sastre, 15 - 17
07011 Palma de Mallorca
t. 971 28 49 31
f. 971 22 05 20

Hi col·labora:

Col·legi CIDE
Cooperativa d'ensenyament
C/Arner, 3
07013

www.cide.es

